

I. ČLTK REVUE

ÚSPĚŠNÝ PRAGUE OPEN

NOVÝ CENTR JE NA PAPIŘE!

PATRO JAKO VYZNAMENÁNÍ
INTERVIEW S CYRILEM SUKEM

**ROBIN & HONZA
NA CESTĚ VZHŮRU**

02/2015
www.cltk.cz

I. ČESKÝ LAWN-TENNIS KLUB PRAHA

ZALOŽEN 1893

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI KLUBU

Vivus
Domy plné života

Ponkrác a.s.

kapsch >>>
always one step ahead

J&T BANKA

PROMINECON

ambicore

Ferona

smartwings

Tecnifibre

PROKENNEX

friendlyway
informační terminály • kiosky

ADC studio
advertising development creativity

ASTRONSTUDIO

Vážení členové klubu, milí tenisoví příznivci,

vstoupili jsme do tenisově méně oblíbeného podzimního období, což ovšem neznamená, že utichne veškerá aktivita. Klubová restaurace chystá Halloween party pro rodiče s dětmi, plánujeme turnaj rodinných dvojic, nebude chybět Mikulášská nadílka, v prosinci tradiční vánoční večer v Letenském záměčku a také tenisová extraliga – jednu ze semifinálových skupin totiž tentokrát uvidíte na Štvanici! K tomu uspořádáme tradičně několik víkendových turnajů pro mládež.

Asi jste si všimli, že jsme těsně před postavením hal společně s firmou Sibera System dokončili rekonstrukci pěti kurtů, které svojí kvalitou nedosahovaly požadovaných štvanických parametrů. Věřím, že ti z vás, kteří preferují i v zimě antuku, si novou pětku a šestku opravdu užijí.

Ve své práci na projektu nástavby na ochozu malého centru – a tudíž ve snaze získat nové potřebné prostory – pokračuje architekt Vladimír Lacina. Určitě vás, členy klubu, pozveme v průběhu podzimu k prezentaci celého projektu a následné diskusi o všech jeho attributech. Vaše názory a podněty budou pro další vývoj klubu velmi důležité.

Příjemnou podzimní a zimní sezonu!

Vladislav Šavřda,
hlavní manažer klubu

První Robinovy tituly

Finále »desítky« v Polsku a dvě vyhrané »patnáctky« v Austrálii, první v kariéře – **ROBIN STANĚK (20)** se těsně před uzavěrkou I. ČLTK Revue rozjel k parádním výkonům i výsledkům a na žebříčku pokořil hranici páté stovky; rok přitom začínal jako 831. hráč světa.

Robine, jak to přišlo?

„Asi je to kombinace všeho možného, ale velkou zásluhu na tom mají moji trenéři, pan Hřebec a pan Víšek. Vždycky jsem si věřil a věděl, že můžu hrát dobře, ale většinou to byl jeden zápas, který už jsem nedokázal zopakovat. Díky nim teď hraju mnohem stabilněji. Taky jsem zapracoval na svém těle a konečně mě nelimituje zdraví. Tři čtvrtě roku jsem fit, bez zranění, to jsem dlouho nezažil a projevuje se to.“

Taky vás asi povzbudilo hned první vítězství v Austrálii...

„Určitě, v Alice Springs jsem porazil nasazenou jedničku Thompsona, který byl 187. na světě, to mě dost nakoplo.“

Proč jste vůbec vyrazil na víc než dva měsíce k protinožcům?

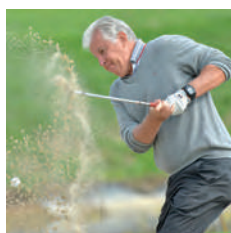
„Chtěl jsem hrát na betonu, ale taky někam vypadnout. Do Turecka a Řecka se mi nechťelo, už je tam zima, do Egypta mě naši nepustili. Tak jsme vybrali Austrálii. Jsem rád, že jsme nejeli jen na výlet.“

Jaká je tam konkurence? Podle výsledků jste vyhrával suverénně. (usmívá se) „Jen na papíře. Nebylo to snadný, většinou hodně brejkbolů, ale zůstal jsem silnej a zvládl to. Jsou tady výborní hráči, samí »betoňáci«, mají výborný servis i return.“

Asi máte radost i při pohledu na žebříček?

„Já se na něj moc nedivám. Fakt ne. Chci se posouvat, chci hrát větší turnaje, ale pořád jsem na začátku, vyhrál jsem teprve dva Futury.“

Robinu Staňkovi se podzim vydařil

03/ Prague Open: Štvanice plná diváků

08/ »Maki« vyhrála Junior Fed Cup

10/ Klubový den pro Lucku a Petra

12/ Projekt jako motivace

18/ Iveta Benešová a Jan Šátral: S novou výzvou

18/ Na slovíčko s Jaroslavem Jandusem

20/ Výsledky hráčů I. ČLTK Praha

20/ Honza & Max Fröhlichovi: Hádáme se s mírou

22/ Mám na děti »drát«, říká T. Steinbrecher

24/ Druhý triumf seniorů (turnaj CTC na Štvanici)

28/ ...a ještě fotka s Messim

30/ Patro jako vyznamenání (Cyril Suk)

34/ Tak hrají mistři aneb na golfu v Berouně

38/ Tomáš Pitra: Říkám tomu vojna

Nicole Vaidišová a zaplněný malý centrkurt

Prague Open 2015: Návrat dvojturnaje přitáhl na Štvanici diváky

Magnet jménem Nicole

Advantage Cars Prague Open 2015, který uprostřed prázdnin spolupořádaly I. ČLTK a Tennis Arena, bez nadsázky nadchl. Návrat k dvojturnaji byl terno; na Štvanici se servíroval koktejl mužského a ženského tenisu, který přitáhl nečekané množství diváků navzdory krutým vedrům svírajícím letní Prahu. Sledovat na slunci být jen set, to chtělo hodně velkou lásku k tenisu. „Divácký zájem pro mě byl nejpříjemnějším překvapením turnaje,“ prozradil Vladislav Šavřda, generální manažer klubu a ředitel ATP Challengeru, který měl nejsilnější obsazení v historii

„Za posledních patnáct let tak silný turnaj nepamatují, sedm hráčů z první stovky je fantastická účast. Na druhou stranu to mělo jedno minus: s výjimkou Pavláška, který vyřadil ve výborném čtvrtfinálovém zápase jednoho

z favoritů Darcise, se neprosadil nikdo z našich hráčů, a tak – v turnaji mužů – nebylo komu fandit,“ poznamenal Šavřda a zalitoval losu, který svedl už v prvním kole Staňka se Šátalem. „Výborný zápas, ale měl se hrát aspoň

o kolo později. Mrzí mě i zranění a neúčast Honzy Hernycha, který turnaj v minulosti třikrát vyhrál.“

Co naopak fanoušky celý týden přitahovalo, to byla plejáda

výborných domácích hráček v pavouku turnaje žen (ITF, 75 000 dolarů). Největší pozornost poutala po návratu do velkého tenisu toužící Nicole Vaidišová, která hrála na volnou kartu. Turnaji však dodaly lesk i výkony po zranění se vracějící Petry Cetkovské (jež výbornou formu prodala i o pár dnů později, když na US Open vyřadila v úchvatné třísetové bitvě Wozniackou), nasazené jedničky Denisy Allertové nebo světové jedničky mezi juniorkami Markéty Vondroušové. Ta ztroskotala po výhře nad Voráčovou ve druhém kole právě na nasazené jedničce. „Skvělá zkušenost, ale špatný los,“ glosovala s úsměvem porážku dvakrát 2:6. „Vítězstvím v prvním kole nad zkušenou Voráčovou Markéta poděkovala za volnou kartu, třešničkou byla její finálová účast s Miri Kolodziejovou v deblu,“ glosoval výkony mladých hráček ze Štvanice Šavrd. A propos: titul ve čtyřhře získala další štvanická hráčka Kateřina Kramperová spolu s Američankou Peraovou.

Magnetem první poloviny turnaje byl nepochybně návrat Nicole Vaidišové. Ta si na Štvanici už dva tři týdny před Prague Open zatrénovala a pak, po krátkém zvažování, přijala volnou kartu. „Maličko jsem váhala, víme, jak jsem tady dopadla naposled,“ usmála se po prvním vítězství a připomněla nečekanou

prohru v 1. kole turnaje WTA s Kudrjavcevovou v roce 2009, tedy krátce před tím, než si udělala od tenisu (pětiletou) pauzu.

Na tiskovku přicházela pokaždé s úsměvem, nenamalovaná, přesto půvabná, a hlavně mluvila úplně jinak než dřív. S ochotou a nadhledem. „Už mi přece není šestnáct,“ smála se dívka, která byla tvář Prague Open 2015 a čtvrtfinalistkou turnaje. Mimochodem – na Štvanici vyhrávala v oblečení, které si koupila. „Nemám žádnou smlouvu na vybavení, jenom mi Yonex dává rakety,“ usmála se po druhém vítězném zápase bývalá světová sedmička.

Znovu sní o tom, že se prosadí, ale... „Nedělám z toho vědu. Mám nějaký cíl, ale pokud to nepůjde, svět se nezboří. Dám si nějaký čas a uvidíme. Objíždět dva roky nejmenší turnaje by se mi asi nechťelo. Snad mi občas pomůže volná karta, tak jako na Štvanici, na druhou stranu – chci si body a lepší žebříček uhrát sama.“

Nicole zastavila mezi osmi pozdější vítězkou Torrová-Florová. Česká tenistka přitom vedla 4:0 v první sadě a hrála výtečně. Španělku rozbíhávala z rohu do rohu a tlačila ji, hrála trpělivě a bez chyb. „Jenomže pak přišel jeden dva slabší gamy a ona se navíc zlepšila. Kdybych si nenechala ujet první set,

mohlo to být jinak...,“ litovala po prohře a pak turnaj zhodnotila: „Mám radost, že jsem to tentokrát zvládla. Hraju doma moc ráda a fanoušci byli skvělí. Mrzí mě, že jsem jim neudělala větší radost a nezahrála si ještě o víkend. Byl to ale pěkný turnaj a za rok se ráda vrátím.“

Vrátí? Není odkud, z Vaidišové je de facto Pražačka, mnohem větší část roku totiž tráví v Česku. „Na Floridě jsem v podstatě jen přes zimu, jinak v Praze. Trénuju na Spojích u Vojty Flégla, mám tam ideální podmínky.“

Vaidišové přemožitelka, bývalá 51. hráčka světa ze Španělska, toho času ve druhé dvoustovce, se na Štvanici rozjížděla zvolna, ale od čtvrtfinále kráčela neochvějně k titulu. V semifinále porazila i Cetkovskou a ve finále udolala svalovým zraněním poznamenanou nasazenou jedničku Allertovou. „Škoda, že jsem v prvním setu neproměnila ještě nějaký brejkbol, pokaždé chyběl kousíček. Noha mě limitovala, ale soupeřka byla lepší,“ uznala fedcupová reprezentantka, která hrála prvně v roli nasazené jedničky a měla na Štvanici ohromnou podporu. Finále ji na žebříčku posunulo o 11 míst výš – na 76. příčku.

„Denisa odvedla poctivou práci, oceňuju, jak turnaj dohrála, i když jí závěr ztížily svalové trable. Možná poprvé v životě hrála jako nasazená jednička a zvládla to moc dobře. Krom toho splnila moje přání, aby aspoň jedno finále mělo české zastoupení,“ ocenil Šavrd.

Jestli nabízel turnaj žen atraktivní jména, ATP Challenger zase nečekanou kvalitu. Ta však limitovala výsledky domácích hráčů. Zkušený Jan Mertl, jenž letos poprvé ochutnal i daviscupovou atmosféru, ztroskotál už v prvním kole na Srbu Krajiničovi, podobně jako Adrian Sikora (Bolelli), Šátral neměl po výhře nad Staňkem šanci proti 59. hráči světa Darcisovi. „Jeho čop je z jiného světa, vůbec jsem nevěděl, co s tím,“ ulevil si po prohře Šátral a také Sikora kroutil hlavou: „Neměl jsem šanci, Bolelli zahrál jako hráč Top 20...“

A propos: Belgičan Darcis byl i u zahájení páteční VIP Party. Jeho bitva s Pavlaskem totiž přitáhla v době zahájení večírku, který moderoval Leoš Mareš, téměř všechny přítomné, kteří sledovali pod umělým osvětlením na dvorci číslo dva vynikající třetí set se šťastným koncem pro Pavlaska. Ten potvrdil vzestupnou formu a Top 100 měl na dohled. „Číselně to vypadá blízko, ale bude to myslím složitější,“

Na Štvanici bylo celý týden hodně živo, divácká návštěva předčila očekávání

usmál se po postupu do čtvrtfinále tehdy 155. hráč světa, který – zdá se – dospěl a srovnal si tenis v hlavě. „Jdu do toho naplno, chci něčeho dosáhnout,“ řekl odhodlaně a na poznámku, že zlí jazykové před časem jeho odhodlání zpochybňovali, se jen pousmál: „Zlí jazykové měli pravdu. Nedával jsem tomu maximum, byl jsem trochu lenoch. Ale teď je to jinak, jsem do tenisu zažraný a jdu si za tím.“

Posledního Čecha v turnaji zastavil v semifinále trpělivou hrou Brazilec Dutra Silva, jemuž zpřijemňovala pobyt v Praze rodina a jenž nakonec celkově triumfoval. S malou dcerkou se pak pochlubil i po vyhlášení vítězů. Nahrávalo mu i počasí; teploty na hranici 35 stupňů Celsia deptaly hráče, organizátory i diváky, ale Jihoameričany přece jen o málo méně. „Jsme v oranžové zóně, po ní už je jen červená. A ta už znamená skoro smrt,“ žertoval v zákulisí šéf rozhodčích Jan Smíšek po jednom z mnoha denních měření tzv. heat indexu, který téměř po celý týden nabízel hráčkám možnost desetiminutové pauzy před případnou třetí sadou. To pravidla ATP hráčům podobnou úlevu nenabízejí.

Mnozí hráči I. ČLTK mířili vzápětí po trénincích či zápasech k bazénu. Osvěžit se přišel i wimbledonský vítěz a klubová legenda Jan Kodeš, chvíle s dětmi trávil u vody také trojnásobný vítěz Prague Open Jan Hernych. Do turnaje ho tentokrát nepustilo zranění, které si přivodil o pár týdnů dřív v Newportu.

Prague Open byl nejen přehlídkou pěkného tenisu, ale i mnoha půvabných tenistek a také luxusních aut. Generální sponzor turnaje Advantage Cars totiž proměnil klub v multibrandový salon prémiových vozů, a tak u terasy klubové restaurace poutalo pozornost ferrari či maseratti.

„Tehle turnaj nepodporuji primárně kvůli marketingu, ale protože mám k I. ČLTK hodně úzký vztah. Je to můj klub, klub mojí rodiny, roky tu hraji maminka s tatínkem i strejda Jan Kodeš,“ vysvětloval majitel Advantage Cars Milan Vopička, bývalý výborný hráč a šťvanický patriot. V příštím roce nehodlá od téhle filozofie ustoupit. „S Milanem jsme domluveni, že bude i u příštího Prague Open. Ten bychom chtěli hrát znovu jako dvojturnaj mužů a žen. I. ČLTK bude tradičně organizátorem ATP Challengeru mužů, Tennis Arena zaštití akci ITF žen,“ uzavřel Vladislav Šavřda.

Markéta Vondroušová a Miriam Kolodziejová došly v deblu až do finále

Jana Novotná na tribuně v roli koučky Barbory Krejčíkové

Simone Bolelli byl jednou z hvězd ATP Challengeru

Adrian Sikora měl krutý los, na úvod ho čekal skvěle hrající Bolelli

Finalistky: zleva Allertová a vítězná Španělka Torrová-Florová

Adam Pavlásek byl nejlepší z Čechů

PRAGUE OPEN 2015 | GALERIE

Nicole Vaidišová se vyfotila u ferrari, ale s úsměvem dodala: „Na autech neujiždím.“

Příští šampioni? Při Prague Open sbírala skoro čtyřicítka dětí.

VIP Party: zleva Milan Vopička, Jan Stočes a Petra Cetková

Kdo je moderátor aneb Vladislav Šavřda a Leoš Mareš

KPM CONSULT

KOMPLEXNÍ DOPRAVNÍ ŘEŠENÍ

STUDIE
PROJEKTY
ANALÝZY

dopravní inženýrství a telematika
dopravní a přepravní průzkumy
inteligentní dopravní systémy
modernizace a optimalizace
vzdělávání a publikování
ekonomika v dopravě
dopravní stavby
věda a výzkum
controlling
logistika

www.kpmconsult.cz

 OHL ŽS

EUROVIA
VINCI

METR@STAV

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY

 ŽPSV
OHL GROUP

 SUDOP BRNO

Vondroušová vyhrála juniorský Fed Cup

Samozřejmě ne sama, v týmu byly ještě Kilnarová a Slováková, ale podpis hráčky I. ČLTK pod madridským triumfem děvčat do 16 let je nejvýraznější. Markéta vyhrála všech pět singlů i všechny debly a byla vyhlášena nejužitečnější hráčkou turnaje. Ve finále porazily Češky obhájkyň titulu z USA 2:1; je to celkově čtvrtý titul Česka, první od roku 2001.

„Pěkný turnaj v krásném klubu, ve kterém se hraje Mutua Madrid Open, navíc úspěšný. Hrála jsem tam dobře, nejlíp většinou tehdy, když jsme po první dvouhře prohrávaly,“ usmívala se Markéta. Ve finále porazila Američanku Liuovou, s níž měla dosud skóre 0:2, v deblu se Slovákou pak Liuovou a Dayovou rozdrtily – teprve za stavu 6:0, 5:0 jim povolily dva gamy.

Vítězky z Madridu s Markétou Vondroušovou uprostřed; vlevo Kilnarová, vpravo Slováková

Pětkrát zbrusu nová antuka

Pět dvorců v hlavním areálu prošlo na podzim zásadní rekonstrukcí povrchu (kurty 2-6), kterou provedla firma Sibera System. Na horních kurtech to bylo po dvanácti letech. Dolní dvorce sice dostaly nový »kufr« před sedmi roky, jejich zatížení je však – i díky deskám a umělému povrchu v zimních měsících a letnímu beach volleybalu – extrémní.

„Na dolních kurtech byl problém v tom, že se nespojila vrchní vrstva antuky se škvárovým podkladem. Vznikla nepropustná křusta, kterou bylo potřeba strhnout,“ popisuje jeden ze správců klubu Jiří Pikora. „Muselo se jít na původní škváru, do hloubky pětadvaceti centimetrů, na horních kurtech stačilo nahradit zhruba osm centimetrů.“

Dvorce vypadají po rekonstrukci výtečně, snad jim nadcházející zima »ublíží« v mezích normálu.

Uprostřed rekonstrukce; takhle vypadaly koncem září dolní dvorce

Zimní sezona bude bohatá

Jejím vrcholem bude nepochybně extraliga – I. ČLTK pořádá 18.-20. prosince jednu ze dvou semifinálových skupin nejvyšší soutěže smíšených družstev. Domácí tým bude chtít znovu postoupit do prostějovského finále. Leden pak okoření tradiční turnaj ITF juniorů kategorie 4 (24.-31.1.). Níže je přehled dalších deseti akcí.

Víkendové dny 6. prosince, 17. ledna, 7. a 28. února a 13. března (Masters) budou patřit turnajům v babytenisu. 27.-30. prosince a 5.-9. března se na Štvanici utkají v turnaji kategorie B mladší žáci, brzy po Novém roce, 9.-11. ledna, se koná přebor Prahy mladšího žactva a od 13. do 15. února přebor Prahy dorostu. Na závěr halové sezony uvidí Štvanice turnaj mladších žákyň kategorie A (18.-22. března).

Zkušený Jan Mertl by měl být při prosincové extralize znovu oporou I. ČLTK

Každej večer zaběhnu
desítku a pak si dám
ještě čtyři.

Paradox? Proto jsme tu my.

Užívejte si. Životní
rizika nechte na nás.
Životní pojištění

Allianz

Vítězové se domluvili před losováním

Kdo naplánoval podzimní klubový den na 6. září, neměl šťastnou ruku. Nepršelo, ale byla zima a nevlídno. Deblový turnaj ovšem počasí nezrušilo, jen večerní posezení a vystoupení kapely. Začínalo se později než obvykle, a tak není divu, že na finále už aktéři takřka neviděli. A nejen proto, že se stmívalo...

„Pan Kočí měl brýle, já čočky, nic moc,“ usmála se Lucie Šimůnková, která se dala před losováním dohromady s Petrem Roudenským a – vyhráli! „Petr mě překvapil, hrál moc dobře a hlavně chytře. Největší boj jsme svedli v semifinále s (děvčaty) Vejvodovými a ve finále s pány Kočím & Kočím.“ Pro nezasvěcené: finalisté nejsou příbuzní, ale jak říká s úsměvem Lucie, shoda příjmení se jim natolik zalíbila, že hrají od jisté doby pořád spolu.

Lucie Šimůnková a Petr Roudenský s trofejí pro vítěze klubového turnaje

Bolí vás tělo? Navštivte Magdu & Kristýnu

V klubové rehabilitaci můžete od konce října vidat novou tvář. Fyzioterapeutku Kristýnu Sosnovou (28), která se na Štvanici zabydlela už na jaře, doplnila masérka Magda Zemanová mladší (25). Ta je v klubu díky mamince Magdě jako doma už od malička. Teď i pracovně; její služby můžete využít každé odpoledne od 15 hodin.

„Tahle práce mě moc baví. Pořád se vzdělávám, například v kurzech akademie IQ POHYB. Můžu nabídnout všechny klasické masáže, ale i pilates, funkční strečink a další. Masíruju pět let, poslední dva roky mě masírování živí,“ přibližuje Magda a přiznává, že pořád pokukuje i po fyzioterapii, kterou rok studovala. „Chtěla bych ji dostudovat, už jsem se přihlásila na fakultu. Je to můj sen a byl by to zase krok dál.“

Magda & Kristýna aneb do rehabilitace se teď mnozí těší

Setkání seniorů: vzpomínky i dort

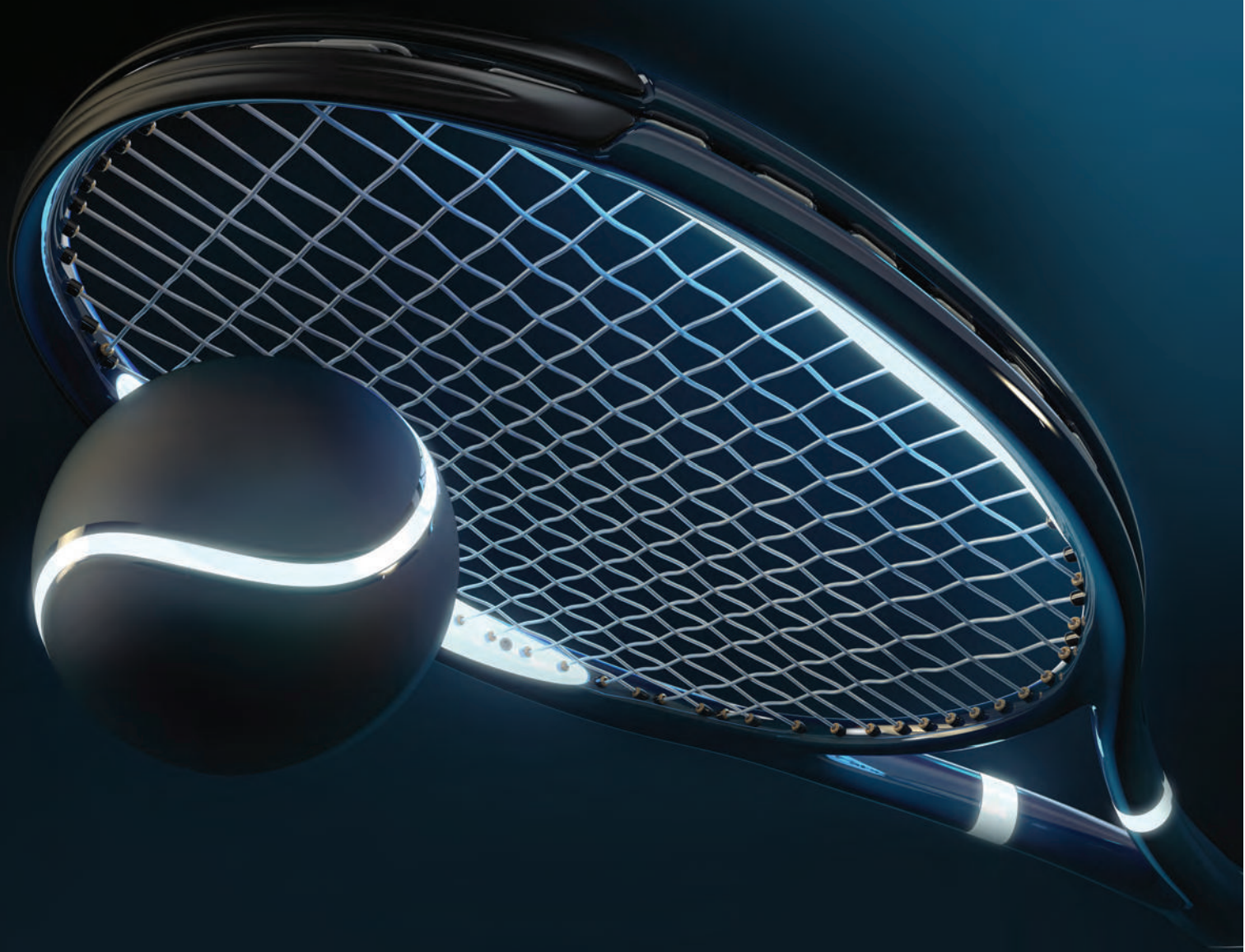
Uprostřed léta se na Štvanici uskutečnilo další setkání nejstarších členů klubu. A protože léta běží, už se mezi ně řadí i wimbledonský vítěz Jan Kodeš (69). Posezení v restauraci zpříjemnil všem kromě povídání a vzpomínek i dort, který upekla Zdena Czechmanová. Dorazila i stále vitální Bíba Brodská-Křepelková; setkání na Štvanici se uskutečnilo 28. července, den po jejich 93. narozeninách!

„Jsem rád, že se naši nejstarší členové scházejí. Snažíme se je informovat o dění v klubu, posíláme jim klubový časopis, zkrátka chceme udržovat onu sounáležitost. Mnozí z nich mají k I. ČLTK stále vřelý vztah,“ říká nedávný prezident klubu František Stejskal s dovětkem, že i setkání seniorů ke sportovně-společenskému klubu patří.

Skupinka nejstarších členů klubu; vpředu uprostřed triadevadesátiletá Bíba Brodská-Křepelková

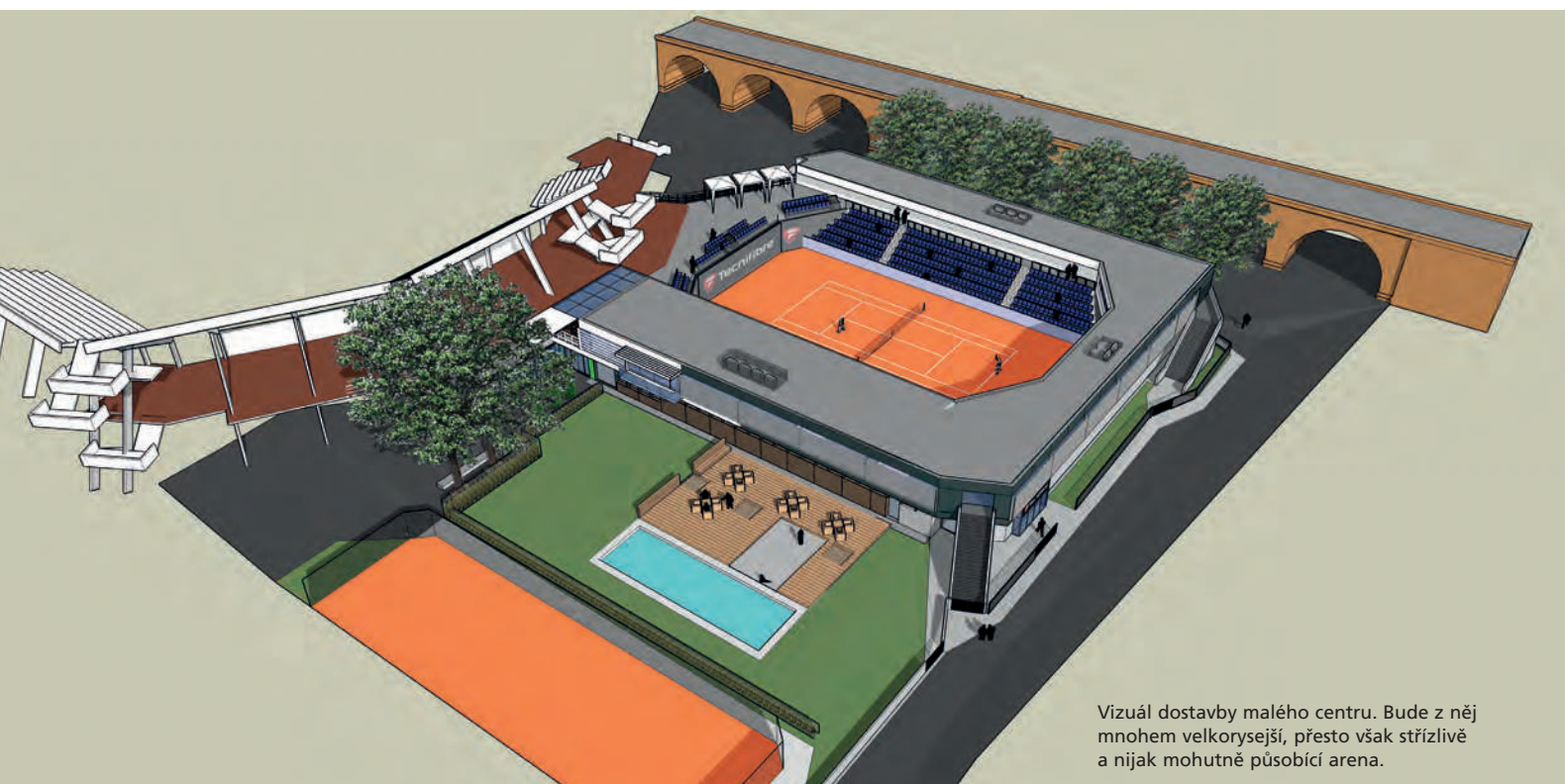

 Feron

tradice . síla . budoucnost

www.ferona.cz

Vizuál dostavby malého centru. Bude z něj mnohem velkorysejší, přesto však střízlivě a nijak mohutně působící arena.

Dostavba zázemí je na papíře, chybí už jen maličkost: finance

Projekt jako motivace

Na papíře je to nádherná perspektiva. Cesta k realizaci však bude ještě klikatá, jakkoli první kroky vzbuzují optimismus. Nástavba na malém centru, která by »nafoukla« zázemí I. ČLTK a povýšila ho na klubovou pýchu, stojí před výborem jako úkol desetiletí. Jeho naplnění teď záleží především na možnostech financování. Co je podstatné: při pohledu na projekt, který je dílem architekta Vladimíra Laciny a jeho týmu a zdá se po všech stránkách výtečný, určitě nebude chybět motivace ho dotáhnout k realizaci.

O tom, že I. ČLTK chybí reprezentativní klubovna i velkorysejší zázemí, se mluví už roky. A protože na Štvanici nelze (nově) stavět na volných plochách, naděje dlouho směřovaly především k budově na Slavoji a jejímu případnému odkoupení; ta patří soukromému vlastníkovi, developerské společnosti Rodop. To by se však výboru klubu zamlouvalo pouze tehdy, kdyby bylo možné získat i prostory skateparku na pozemku Magistrátu hlavního města Prahy. Protože se to v dohledném časovém horizontu zdá nereálné, dostala přednost druhá varianta – nástavba nad malým centrem. Jednu výhodu nepochybně má: klubové prostory zůstanou na jednom místě, v jediné budově přímo v hlavním areálu.

„Tenhle nápad jsem dostal už před zhruba osmi lety. A hned jsem nahoře na terase krokoval a vyměřoval, jak prostorná by mohla nástavba být,“ říká manažer klubu Vladislav Šavřda. „Postupně jsme o téhle možnosti mluvili a uváděli ji v život. Teď máme reálný projekt, který se členům výboru líbí, což je pozitivní. Ta nejdůležitější fáze se ovšem jmenuje financování. Věřím, že se ho kombinací několika možností podaří zajistit. Pokusíme se získat grant, peníze od ministerstva školství a samozřejmě podle možnosti využít prostředky klubu.“

Proč je vlastně nástavba a rozšíření zázemí I. ČLTK tak nutné? Členům klubu ani závodním hráčům asi netřeba

vysvětlovat, nicméně: chybějí kvalitní klubové prostory, opravdová klubovna, nutná nejen k diskusím výboru, ale především pro více či méně formální setkávání členů a hostů. Fitness špičkového klubu asi nemůže fungovat v původní šatně, temné místnosti téměř bez oken a adekvátního větrání, rehabilitace v původně dílenském zázemí stadionu. Nedostává se ani šaten a ubytovací kapacity pro mladé hráče, kteří na Štvanici dojíždějí trénovat a mnozí postupně tráví v Praze téměř celý týden. Tohle vše by plánovaná nástavba vyřešila a I. ČLTK by se po nedávné rekonstrukci vestibulu se sportovní recepcí a klubové restaurací pyšnil moderním zázemím pro všechny příležitosti.

Architekt Vladimír Lacina, který se projektu nástavby ujal, je vášnivým tenistou a starý štvanický centr i klubovnu pamatuje nejen jako fanoušek, ale i jako hráč. I proto je pro něj každý projekt související s tenisem potěšením. „Znám tenis a jeho provozní zásady zevnitř, z pohledu aktivního účastníka, nejen jako divák, ale také jako hráč. Měl jsem možnost vidět spoustu dobrých klubů nejenom v Evropě, ale i jinde. Mnoho jsem jich prostudoval z hlediska designu, funkcí, provozu a tak dále. Což je pro architekta důležitý zdroj informací a inspirace. Jako pro aktivního tenistu je pro mne práce na tomto projektu velmi krásnou výzvou. Pracovat pro klub s takovou historií jakou má I. ČLTK je prostě pro architekta a tenistu čest,” říká na úvod našeho setkání, při kterém se zápalen osvětluje projekt.

Největší výzvou je prý to, že jde o dostavbu stávajícího areálu v centru Prahy. „Vstupovat do takového prostředí a hodnotného celku, který má navíc

”

Plášť tvoří lehký závěsový fasádní systém. Nová konstrukce nesmí příliš zatěžovat stávající budovu, pod kterou vede tunel metra.

vysokou architektonickou úroveň, je pokaždé zavazující. Proto jsem – na základě zadání a konzultací s vedením klubu – navrhoval nástavbu se záměrem přizpůsobit projekt hmotou i venkovním designem stávajícímu (architektonickému) výrazu. Podřídí se a doplní, ne přebíjí. To je motto mé práce.”

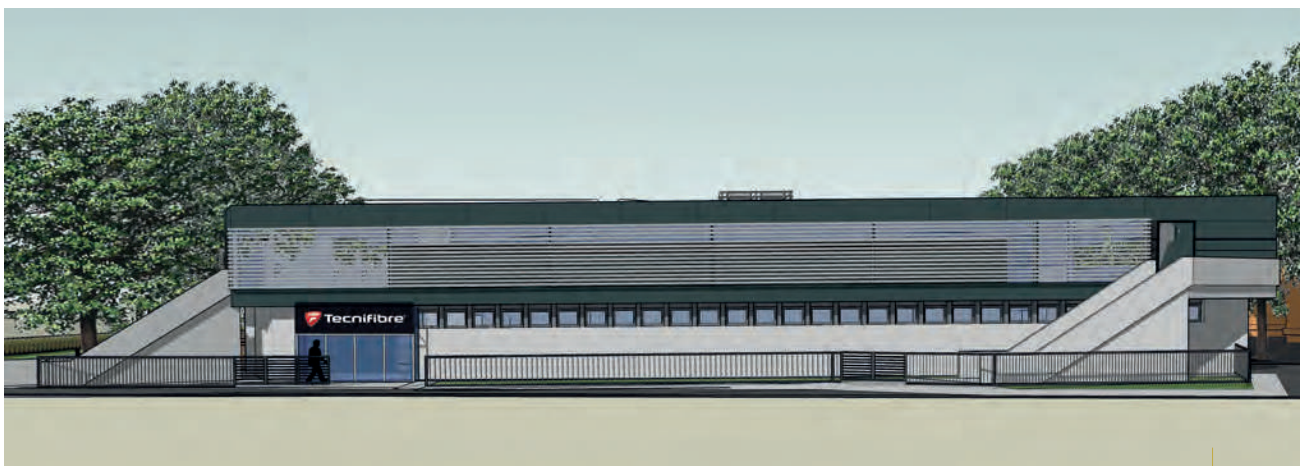
Nutnou podmínkou bylo ještě jedno přizpůsobení se. Přímě pod štvanickým areálem je tubus metra, což přináší některá technická omezení, například pokud jde o zatížení a tedy způsob dostavby. Proto zvolil architekt – aby vyhověl statickému posouzení – montovanou ocelovou konstrukci. „Plášť tvoří lehký závěsový fasádní systém z hliníkových profilů odpovídající tepelným a hydroizolačním normám, příčky budou lehké sádkokartonové.

Nová konstrukce zkrátka nesmí příliš zatěžovat stávající budovu,” popisuje.

Půdorys nástavby je pochopitelně dán stávající terasou, chcete-li ochozem kolem malého centru. „Ten kopírujeme. Pokud jde o vnitřní dispozici, navrhujeme logickou návaznost na přízemí a pět funkcí. První je klubová, tedy klubovna. Tu momentálně I. ČLTK nemá. Je navržena nad stávající kanceláři manažera a přístupná nově vybudovaným schodištěm z recepcce; to vznikne v místě kanceláře sekretářky klubu a bude od vestibulu odděleno skleněnou stěnou. Druhým schodištěm na opačném konci chodby, tedy u pro-shopu, se bude vystupovat do posilovny, regenerace a beauty studia. Na straně směrem k Negrelliho

Pohled na fasádu při příchodu od Hlávkova mostu...

...a přes Vltavu, tedy z Karlína

viaduktu bude situováno pět pokojů zpřístupněných vlastním schodištěm.“

Kvůli maximálnímu využití plochy terasy pro nástavbu přijde hlediště o poslední řadu sedadel, nikoli však o její kapacitu. Dvě řady sedaček totiž naopak přibudou za zadní lajnou směrem k velkému centru, kde budou i místa pro vozíčkáře. „Z mého pohledu jde dokonce o divácky atraktivnější pohled na kurt,“ říká architekt Vladimír Lacina a přidává, že do hlediště se bude nadále přicházet stávajícími vstupy (schodišti či nájezdovou rampou) na velký centr.

Při pohledu na plánované půdorysy obou podlaží (viz protější stránka) jde o výborné řešení. Klubovna bude zpřístupněna z recepcce, tedy nejkratší možnou cestou z kanceláří i vestibulu či restaurace, fitness zázemí naopak z blízkosti šaten zadním schodištěm. „Fitko, regenerace, masérna i odpočívárna by měly mít spíše strohý interiér, důležitá bude především kvalitní vzduchotechnika. Jako vybavení navrhuji mj. jacuzzi a Kneippovy lázně,“ přibližuje architekt. Pokud jde o interiér a vybavení klubovny, chce dát prostor diskusi na klubové úrovni.

„Klubovna by dle mého soudu neměla mít totožný výraz jako lobby, měla by působit opravdu klubovým dojmem, vytvořit klubové milieu. Nepochybně by v ní měla rezonovat historie. Podstatná bude i volba materiálů; uměl bych si představit například podlahu z masivního dřeva. Je to ale také otázka investic. Interiér by určitě neměl být historizující, spíš soudobý, ale jak říkám, je to otázka debaty a je třeba tomu věnovat

Vladimír Lacina se svými návrhy dostavby

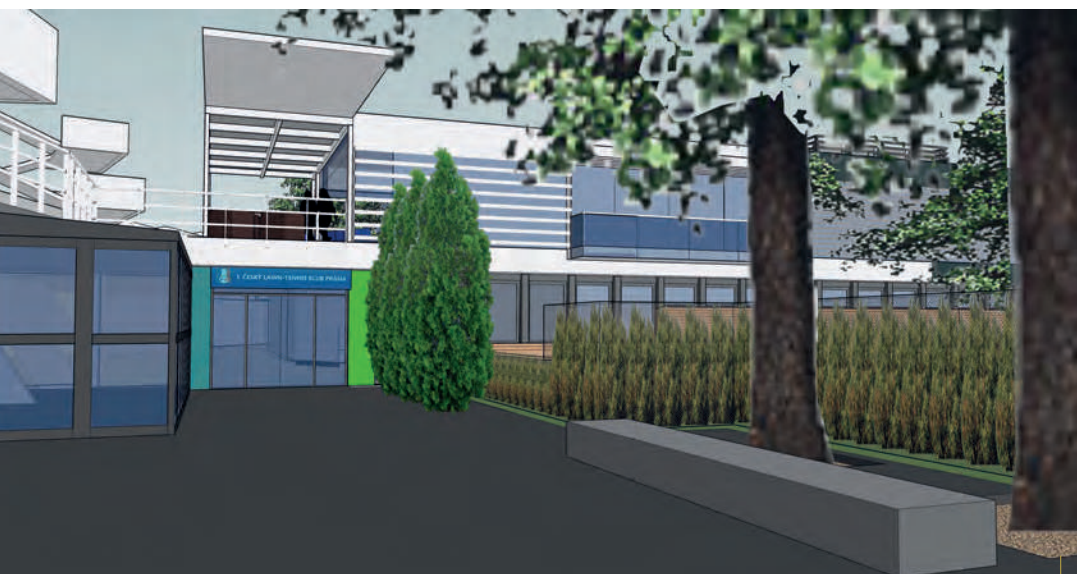
„Vstupovat do takového prostředí a hodnotného celku je pokaždé zavazující. Proto jsem se snažil projekt přizpůsobit stávajícímu výrazu.

pěči. Součástí klubovny bude i malé zázemí – čajová kuchyňka, toalety a krytá terasa. Tu jsem umístil přímo nad vstup do vestibulu, bude z ní tedy krásný pohled na celý areál a vstupnímu prostoru navíc dodá velkorysost.“

Fasáda bude v kombinaci tmavé a bílé barvy. Požadavkem památkářů

byla tmavá při pohledu z Karlína; to proto, aby při pohledu na historickou část Holešovic dostavba nestrhávala pozornost. Prostor nad vstupem do vestibulu, tedy směrem do areálu, bude naopak barevně přívětivý, tedy světlý. „Fasádu řeším jako celek, protože ta stávající v přízemí už má nejlepší roky za sebou. Strana směrem k bazénu bude částečně obložena dřevem, protože mezi stavbou a bazénem navrhuji dřevěnou »palubu«, půjde tedy o materiálové souznění,“ vysvětluje architekt a popisuje další změny v přízemí související právě s bazénem: „V místech zadního schodiště, u shopu, vznikne nový vstup od šaten k bazénu a také toalety. Nebude tedy třeba chodit přes recepci.“

Samostatnou kapitolou bude nové vnitřní prostředí malého centru z pohledu hráčů. Vnitřní fasády směrem do dvorce musejí být řešeny tak, aby nerušily jejich optiku. Ochozy budou vyšší, ale symetrie musí zůstat zachována, ať už při pohledu směrem do Karlína, respektive na nástavbu, anebo na druhou stranu. „Jako tenista se tomu chci do detailu věnovat. A jako tenista taky vím o jedné nepříjemnosti, se kterou ovšem nelze nic udělat. Nástavba způsobí, že na dvorci bude v dopoledních

Vstup do vestibulu zvýrazní krytá terasa v patře sousedící s klubovnou

Ještě jeden pohled od Hlávka mostu...

a pozdějších odpoledních hodinách vznikat stín, který většina hráčů nemá ráda. Bohužel to nemá jiné řešení..."

Architektonická kancelář Vladimíra Laciny dokončuje dokumentaci pro územní řízení a návazné projednávání. Pozitivní je kladné vyjádření památkářů, v památkové zóně hlavního města nutnost.

„Prvně v životě jsem si přečetl: Bez připomínek,“ usmívá se autor návrhu. A má radost z toho, že stavba Štvanice je životaschopný projekt, který se vyvíjí správným směrem. „I když nakonec vždycky rozhodují finanční možnosti..."

Architekt si pochvaluje i spolupráci s vedením klubu. „Je vynikající. Měli jsme řadu porad a konzultací, také prezentaci projektu, zatím běží všechno ideálně. Teď nás čeká zpracování dokumentace pro stavební povolení a jeho vyřízení. Povolení očekáváme v první polovině příštího roku.“

Výbor klubu plánuje i prezentaci projektu pro členy. „Chceme s nimi diskutovat nejen o projektu a o tom, co přinese, ale i o možnostech vlastní výstavby,“ říká Šavřda. „Podaří-li se vše dotáhnout do konce a získat dostatek finančních

prostředků, musíme se bavit i o časovém plánu výstavby. Optimální by pochopitelně bylo realizovat celou stavbu najednou, pokud to finanční situace umožní. V opačném případě bychom museli dostavbu rozdělit do dvou etap.“

Podle odhadu architekta by měla dostavba zabrat zhruba půl roku, i když pochopitelně záleží na mnoha okolnostech a hlavně perfektní přípravě. „Pokud by se začalo na podzim, což by asi vzhledem k provozu a fungování klubu bylo vhodnější, na jaře by mělo být hotovo,“ odhaduje Vladimír Lacina.

Rychlé nohy už nemám, říká Vladimír Lacina

Je majitelem architektonické kanceláře AL Projekt s.r.o. – architekti a podepsal se i pod mnoho sportovních projektů. Třeba pod kompletně zrekonstruovaný areál v pražském Motole nebo sportovní halu v Mostě. Krom toho je ovšem architekt **VLADIMÍR LACINA**, autor návrhu stavby Štvanice, i jako senior vášnivým (a velmi dobrým) tenistou. Není divu, začínal s ním už jako kluk v Řevnicích.

Asi se znáte s Martinou Navrátilovou?
„Její táta Mirek byl můj starší kamarád. Byli jsme skorosousedi, a když byla Martina malá, občas jsem si s ní pinknul. O tenis byl tehdy v Řevnicích tak ohromný zájem, že kurty byly pořád plné. Hráli jsme tam divizi. Když jsem šel do Prahy studovat, přestoupil jsem na Bohemku, to byl typický divizní klub.“ (usmívá se)

Kde hrajete dnes? A prý pořád závodně?

„Jsem na pěti soupiskách; na dvou v Praze, dvou ve Vídni a jedné v Německu – poslední tři jsou seniorské. V Praze hraju ještě klasickou třetí třídu, mladí zkrátka nejsou... Tenis miluju, hrál bych pořád. Rád jezdím na turnaje, moc mě baví soutěže družstev. V Rakousku, Německu nebo ve Švýcarsku je tenis seniorů a superseniorů nesmírně populární, je při něm zábava, funguje hodně »klubově«. Například v Bavorsku je 1 400 družstev seniorských kategorií a zakládají se už i týmy nad 80 let! Mrzí mě, že náš seniorský tenis umírá.“

Jen tak mimochodem – co jste jako senior vyhrál?

„V singlu třeba mistrovství Maďarska, s Petrem Koláčkem švýcarské

mistrovství v deblu. Čtyřhru jsem vyhrál i v Argentině nebo v Brazílii. Ale hlavně jsem díky tenisu viděl spoustu zajímavých klubů a poznal, jak fungují. Pro architekta skvělá zkušenost.“

Jak často hrajete? A kde?

„Dvakrát třikrát týdně, někdy i každý den. Jak mi dovolí práce. Na Štvanici, na Startu, na Dominu... Teď v neděli jsem si byl zahrát debla ve svém klubu ve Vídni.“

A jak se udržujete fit – jen tenisem?

„Jezdím na kole, na lyžích, plavu. Ale abych to stíhal, často pracuju dlouho do večera.“

Vaše největší zbraň na dvorcí?

„Hlava, rychlé nohy už dávno ne.“ (směje se)

Vivus Pankrác, Praha 4

Bydlete v komfortním prostředí blízko stanic metra C Budějovická a Pankrác, v sousedství OC Arkády Pankrác.

IHNED K NASTĚHOVÁNÍ

Vivus Kamýk, Praha 4

Bydlete obklopeni přírodou, nedaleko OC Novodvorská Plaza a v budoucnu i nové stanice metra D Nové Dvory.

IHNED K NASTĚHOVÁNÍ

Vivus Luka, Praha 5

Bydlete v žádané lokalitě Šafránka na okraji Prokopského údolí, v docházkové vzdálenosti od stanice metra B Luka a Lužiny.

VE VÝSTAVBĚ

Vivus Aréna, Praha 9

Bydlete v originálním designu moderních Vysočan u stanice metra B Českomoravská a OC Galerie Harfa.

IHNED K NASTĚHOVÁNÍ

Vivus Uhříněves, Praha 22

Bydlete v klidné a žádané lokalitě obklopené zelení, blízko lesoparku Obora a Podleského rybníku.

NOVÝ PROJEKT

Před bývalou 25. hráčkou světa stojí další výzva

Iveta v nové roli

Už zase ji můžete potkávat na Štvanici. Ve sportovním. Ne, **IVETA BENEŠOVÁ (32)** neplánuje comeback, i když připouští, že ji láká ještě si pinknout. Stala se rádkyní jedenadvacetileté Terezy Martincové, která v létě prolomila hranici první dvoustovky. Za návratem k tenisu je i její nedávný rozvod s Jürgenem Melzerem.

„Změnil se mi život, nemám žádné závazky a cestování mi nedělá problém. Vlastně už jsem se po pár týdnech doma začínala nudit a říkala si, že to chce změnu,“ vysvětluje Iveta krok směrem k trenérině.

Iveta Benešová při Prague Open, vlevo Daniel Vaněk

Ještě na začátku léta ji ani nenapadlo, že by měla vzít po roce znovu do ruky raketu. Leč člověk miní a život mění... „Prožila jsem těžké období, ale víc k tomu nechci říkat, nebylo by to pěkné,“ říká bývalá 25. hráčka světa. Tenis jí prý v těžkých chvílích pomohl. „Vždycky jsem počítala s tím, že u něj zůstanu, ale nebylo to nijak aktuální. Teď je.“

Byla to náhoda; při sparingu na Štvanici se zmínila, že by klidně s někým vyjela na turnaj jako doprovod. A za pár dní přišla nabídka. Kouč Daniel Vaněk nemohl odjet s Martincovou na turnaj do Švýcarska, tak zaskočila. A Tereza »pěťadvacítku« vyhrála. Vzápětí se domluvily na spolupráci.

O trenérině prý dosud nepřemýšlela, až pár dnů »poté«. „Nechtěla bych jen tak napalovat. Ale zkusit pomoci někomu, kdo má potenciál a chuť, s kým si navzájem sedneme a bude nás to bavit, to je něco jiného. Spolupráce s Terezou je pro mě výzva. Na tréninku už vidím i drobná zlepšení, teď je ještě převést do zápasů,“ usmívá se.

Trenérskou licenci nemá, »jen« zkušenosti. Učí se za pochodu. Co ji těší: že je její svěřenkyně pracovitá a chce se prosadit. „Bojuje do posledního míče, ani v tréninku nevypustí balon. Jsme spolu sice jen krátce, ale vidím, kde má Tereza rezervy a v čem se může zlepšit. Věřím, že jí můžu pomoci.“

Nebýt jedné maličkosti, vrátila se na turnaje sama, i když jen pro zábavu. Na pražském Prague Open si chtěla zahrát debla po boku kamarádky Nicole Vaidišové. „S tím nápadem přišel pan Šavrdra na svatbě Míši Krajicekové pár dnů před Prague Open. Nebyla jsem ale v antidopingovém programu, nešlo to,“ vysvětluje a dodává: „Teď už v něm jsem. Řekla jsem si, že bych si třeba ještě pinkla.“

Co na to její rameno, kvůli kterému ukončila kariéru? „Zatím našťásti nebolí, i když naplno jsem ještě nehrála. Ale opravdový návrat nepřipadá v úvahu,“ říká kategoricky.

Hodně štěstí v nové roli.

Na slovíčko s šéftrenérem I. ČLTK Jaroslavem Jandusem

Co vás v letní sezoně nejvíc potěšilo?

„Mistrovský titul Martina Dammy mezi mladšími žáky. Pro mě to bylo velké osvěžení. Přijel z Ameriky a všechny porazil. Někdo namítne, že má výhodu vysoké postavy, ale pro mě je podstatné, že hraje jinak, útočně. Umí jít na síť, má varianty, to ve 12 letech není běžné. Samozřejmě mám radost z Markéty Vondroušové, která se probojovala na první místo světového žebříčku juniorek a skvěle zvládla soutěže družstev včetně Junior Fed Cupu. Tak se ale velmi rychle chytila mezi ženami, vyhrála desítku a patnáctku ITF a stoupá ženským světovým žebříčkem WTA.“

Navíc hraje výborně debly...

„S Miri Kolodziejovou si po všech stránkách sedly. Hrají obráceně než většina ostatních párů, levačka Markéta vpravo na forhendu, pravačka Miri vlevo, obě umějí voleje a krosové výměny dokážou na síti zakončit přeběhnutím, mají tam forhend. Hrají debly opravdu dobře, důkazem jsou dva juniorské tituly z grandslamů i další z turnajů ITF žen. I na štvanické pětasedmdesátce si zahrály finále.“

Markéta má v klubu i následovnice, několik děvčát je prvních v ročníku.

„První jsou Denisa Hindová, ročník 2002, o rok mladší Dáša Vidmanova a ještě o rok mladší Agáta Černá.

Vanesa Nikolovová je v ročníku 2001 druhá (s Jonášem Forejtkem se účastnili ME a MS družstev do 14 let a splnili kritéria přijetí do SCM), o rok mladší Tereza Vajsejtlová čtvrtá. Všechny holky jsou adeptkami reprezentace a Markéta je pro ně určitě vzorem. Vidmanova letos v mladších žáčkách doma neprohrála a už si úspěšně vyzkoušela i turnaje v zahraničí.“

A starší kategorie?

„V té jsou zatím dominantnější dívky, kluci ročníku 1999-2000 se mezi juniory teprve rozkouvávají. Vyzdvihl bych Nasđu Detiuc, která se posunula z konce druhé stovky do první padesátky žebříčku ITF a na US Open si zahrála poprvé

Jan Šátral prožil úspěšný rok. Dokáže na něj navázat?

Jan Šátral: Vyhrál jsem se a jsem silnější v hlavě Stovka není sci-fi

Před sedmi lety vyhrál Pardubickou juniorku, ale teprve letos na sebe výrazněji upozornil mezi dospělými. **JAN ŠÁTRAL (25)** se v létě prodral na hranici první dvoustovky a na Prague Open postoupil jako jediný z hráčů I. ČLTK do druhého kola; v třísetové bitvě udolal Robina Staňka. Belgičan Darcis už byl nad síly tehdy 218. hráče světa, který cítí šanci na průlom do širší špičky.

„Asi jsem dospěl, vyhrál se a jsem silnější v hlavě. Taký jsem zlepšil přístup, ten vždycky nebyl ideální,“ komentuje úspěšný rok Honza. K hranici dvoustovky ho vystřelila série tří jarních turnajů. Vyhrál »desítku« v Mostě, z kvalifikace prošel do 2. kola challengeru na Spartě a vzápětí do čtvrtfinále v Popradu (oba 50 000). „Tam jsem zjistil, že na challengerech se nehraje zase tak odlišný tenis. Hrál jsem s lepšími hráči a díky tomu jsem »vyrostl« a přišlo sebevědomí.“

Pod vydařeným rokem je podepsán i Daniel Lustig. V roli kouče Honzovi radí, byť spíš na kamarádkové bázi. Na turnaje s ním nejezdí, protože má jinou práci, většinu zápasů ale viděl díky *live streamingu*. Neustále ho přesvědčuje, že má vyšší potenciál. „I díky tomu jsem si začal víc věřit,“ připouští Honza. Krom toho ho Lustig nabádá ke zlepšení podání, respektive vyššímu procentu úspěšnosti. Servis by mohl být ještě větší Šátralovou zbraní, procento vyhraných bodů v gamech, kdy je na podání, má totiž vysoké.

Velkou zkušeností byla letos i první kvalifikace grandslamu – US Open, jakkoli neúspěšná. „Bylo fajn vidět ty nejlepší hráče zblízka. V reálu hrají ještě rychleji, než jak to vypadá v televizi, na druhou stranu – už jsem hrál solidní zápasy s klukama, kteří se zase drželi proti těm nejlepším. Není to tenis z jiné galaxie.“

Ve Flushing Meadows se ani nemusel příliš rozkoukávat, měl s sebou zkušené průvodce – Jany Mertla a Hernycha. Ten jel s oběma v roli rádce, protože ho na kurt nepustilo zranění z Newportu. „Honzovy rady a postřehy byly užitečné. Bral to vážně a pomohl nám,“ oceňuje Šátral. V příštích měsících bude mít šanci, aby svůj tenis ještě posunul. Kam až?

„Chtěl bych hrát kvalifikace grandslamů, na to je potřeba být na začátku třetí stovky. Ale samozřejmě chci co nejvýš. Nemyslím, že je první stovka nedosažitelná. I na challengerech se k ní dá hodně přiblížit. Uvidíme, jak mi to půjde.“

grandslam. A Terezu Procházkovou, která mj. vyhrála turnaj ITF 2 v Plzni.“

Co říkáte úspěchům Staňka se Šátralem?

„Jsem rád, že se chytli. Robin je po třech letech konečně bez zranění, jeho přístup je profesionální. Pokud vím, velmi dobře funguje spolupráce jeho trenérů Hřebce a Víška. Posunul se do první pětistovky a má před sebou další cíl, postup do Top 300. Jiří Hřebec říká, že opravdový tenis začíná teprve tam, tak uvidíme. (*usmívá se*) Solidní výsledky udělal i Honza Šátral, právě tihle dva by mohli být nástupci Hernycha a Mertla.“

Na Štvanici jsou aktuálně dva kondiční trenéři – proč?

„Podařilo se nám vybudovat velmi solidní tréninkové zázemí pro letní sezonu na

Slavoji, a protože závodních hráčů je hodně a kondiční trenér Pavel Janda přestával stíhat, rozhodli jsme se pro koncepci se dvěma trenéry. Od 1. října proto nastoupil Filip Raptopulos. Má na starost hráče od 15 let, Pavel Janda zase tzv. klubovou kondici mládeže do 14 let. Výhody jsou nesporné, ať už vzájemná zastupitelnost, individuálnější přístup ke střediskovým hráčům, větší rozsah hodin, obohacení o ranní tréninky atd.“

Na co se těšíte v zimní sezoně?

„Především na extraligu, protože jedna semifinálová skupina se hraje před Vánoci na Štvanici a bude to šance vidět v akci naše nejlepší hráče. A taky na tradiční turnaj ITF juniorů kategorie 4. A samozřejmě na další úspěchy našich hráčů.“

Jaroslav Jandus

Jan Mertl

Tereza Martincová

Honza (vlevo) a Max Fröhlichovi

Nejlepší výsledky hráčů I. ČLTK Praha od jara 2015

Muži a ženy

Lucie Hradecká – semifinalistka dvouhry WTA v Charlestonu (USD 731 000), finalistka dvouhry WTA na Spartě (USD 250 000), finalistka mixu a semifinalistka čtyřhry na Roland Garros 2015, semifinalistka čtyřhry WTA v Miami (USD 5 381 235), finalistka v Birminghamu (USD 710 000)
Michaela Krajčec – vítězka dvouhry ITF v Albuquerque (USD 75 000) a Las Vegas (USD 50 000)
Jan Šátral – vítěz dvouhry a čtyřhry ITF Futures v Mostě, finalistka dvouhry ITF Futures v Colombu (oba USD 10 000), finalistka čtyřhry ATP Challengeru v Ostravě a vítěz v Popradu (oba EUR 42 500)
Adrian Sikora – finalistka dvouhry ITF Futures v Mostě (USD 10 000) a Falunu (USD 15 000)
Jan Mertl – vítěz dvouhry ITF Futures v Nevers (USD 15 000), finalistka v Praze (USD 10 000)
Robin Staněk – vítěz dvouhry ITF Futures v Alice Springs a Toowoombě (oba USD 15 000)
Tereza Martincová – vítězka dvouhry ITF v Lenzerheide, finalistka ve Wiesbadenu (oba USD 25 000)
Jesika Malečková – vítězka dvouhry ITF v Bredě a Horbu (USD 15 000), finalistka v Szczawno-Zdroj (USD 10 000) a Lipsku (USD 15 000)

Junioři a juniorky

Markéta Vondroušová – finalistka čtyřhry ITF na Štvanici (USD 75 000), vítězka dvouhry a čtyřhry v Zieloně Goře (USD 10 000) a Přerově (USD 15 000), účastnice ITF Junior Masters v Chengdu, vítězka dvouhry a čtyřhry ITF A v Miláně, vítězka čtyřhry na Roland Garros 2015, semifinalistka čtyřhry ve Wimbledonu 2015, finalistka dvouhry a vítězka čtyřhry ITF 1 v Roehamptonu, semifinalistka dvouhry a vítězka čtyřhry ME U18, členka vítězného týmu Junior Fed Cupu
Miriam Kolodziejová – finalistka čtyřhry ITF na Štvanici (USD 75 000), vítězka čtyřhry ITF A v Miláně, vítězka čtyřhry ITF v Zieloně Goře (USD 10 000) a Přerově (USD 15 000), vítězka čtyřhry na Roland Garros 2015, semifinalistka čtyřhry ve Wimbledonu 2015, vítězka čtyřhry ITF 1 v Roehamptonu, semifinalistka dvouhry a vítězka čtyřhry ME U18
Anastasia Detiuc – finalistka dvouhry ITF 2 v Amstetenu, vítězka dvouhry a finalistka čtyřhry ITF 2 v Budapešti
Tereza Procházková – vítězka dvouhry ITF 2 v Plzni, semifinalistka čtyřhry Pardubické juniorky 2015, finalistka dvouhry ITF 4 ve Věsce
Lukáš Vejvara – vítěz čtyřhry ITF 2 v Piešťanech, semifinalista dvouhry ITF 4 na Spartě, vítěz čtyřhry ITF 2 v Plzni, semifinalista dvouhry a čtyřhry Pardubické juniorky 2015
Ondřej Štyler – finalistka dvouhry TE U16 v Zabrze, vítěz dvouhry ITF 5 na Srí Lance

Žáci a žákyně

Jonáš Forejtek – finalistka dvouhry TE 2 v Intervazu
Vanessa Nikolovová – finalistka dvouhry TE U16 v Brně a TE U14 v Pécsi, finalistka dvouhry a vítězka čtyřhry TE U16 v Hrádku nad Nisou
Denisa Hindová – vítězka dvouhry TE U14 ve Štětíně a Jablonci nad Nisou, vítězka dvouhry TE U16 v Mariánských Lázních
Tereza Vajsejtlová – finalistka dvouhry TE U14 v Jablonci n. N., fin. dvouhry a čtyřhry TE U14 na Spartě
Daria Vidmanová – vítězka dvouhry a čtyřhry TE U12 v Hrádku nad Nisou, vítězka dvouhry a čtyřhry A na Štvanici a v Jablonci nad Nisou, finalistka dvouhry a vítězka čtyřhry TE 3 ve Zlíně
Vítek Horák – finalistka dvouhry a finalistka čtyřhry TE U14 ve Štětíně, semifinalista dvouhry a vítěz ve čtyřhře TE U14 ve Fürstfeldu
Martin Damm – vítěz dvouhry a semifinalista čtyřhry M ČR mladších žáků
Josef Truhlář – semifinalista čtyřhry M ČR mladších žáků, vítěz čtyřhry A mladších žáků v K. Varech
Agáta Černá – finalistka dvouhry a čtyřhry TE U12 v Rakovníku

Družstva

Mladší žactvo – 3. místo na Mistrovství ČR ve Zlíně
Starší žactvo – 3. místo na Mistrovství ČR v Rakovníku
Dorost – 3. místo na Mistrovství ČR na Spartě

Honza & Max: Hádáme se s mírou

Až potkáte na Štvanici dva kluky k nerozeznání si podobné, budou to dvojčata **HONZA a MAX FRÖHLICHOVI (8)**. Honza je o maličko vyšší, »mluvčím« je ale o dvě minuty starší Max. Na Štvanici jezdí pilovat svůj tenis z Říčan, kde začali. »S tátou před garáží,« upřesňuje Max.

Začínali v blízkých Radošovicích, letos už jezdí oba babytenisté za Janem Pechou do I. ČLTK. »Teď trénujeme hlavně servis a voleje,« říká Honza. »Jsou šikovní, disciplinovaní a pohodáři,« chválí je Pecha. »A rádi hrají na body. Teď nás čeká práce na technice. Věřím, že příští rok budou kluci oporou našeho družstva.«

Oba hrají v Říčanech i fotbal; Max v obraně, Honza střílí góly. Mají ale jasno: Tenis je lepší! »Víc si zahrajeme, jsme na kurtu jen dva.«

Oběma se líbí Federer a Djoković a jednou by chtěli vyhrát grandslam, nejlíp Wimbledon. Shodují se i v tom, že jejich nejoblíbenějším úderem je forhend. A taky v tom, že v deblu se občas hádají. »Ale s mírou,« usmívá se Honza.

Krom tréninků spolu kluci o víkendech hrají, někdy jim rodiče domluví sparing nebo miniturnaj s kamarády. »S Julinkou Jirákovou, Alexem Macnarem, Davidkem a Honzou Šafratovými, Kubou Šmejckým...,« vypočítává Max.

Na Štvanici vozí kluky podle možností celá rodina. Jak to rodičům a prarodičům oplácení? Jsou jedničkáři. »A taky učíme mamku tenis. Když s ní jdeme oba dva, jeden hraje na zdi a druhý ji trénuje. Maxíku, ty jsi asi lepší trenér než já, víd?« otáčí se na brášku Honza.

DÍKY SERVISU.

Protože se inspirujeme tenísem.

Díky klientům. Díky výnosům.

J&T BANKA

Už čtyři roky patří Tomáš Steinbrecher na Štvanici

Tomáš Steinbrecher: Byl jsem dobrodruh, ale vyšlo to

Mám na děti »drát«

Je jedním ze šťastlivců, pro které je práce koníčkem.

„Občas si dokonce říkám, že jsem hrál tenis, abych se mohl stát trenérem. Ohromně mě to baví. Kdyby ne, sedím ve firmě a neplatím zaměstnance,“ říká **TOMÁŠ STEINBRECHER (43)**, který se v I. ČLTK věnuje dětem ve věku 12-14 let. Na Štvanici patří už čtyři roky; první tři vedl akademií, teď je spolu s Lubošem Štychem a Magdou Zemanovou trenérem TSM.

Dlouho jste trénoval v Německu, předtím ve Švédsku, jak jste se dostal na Štvanici?

„Dostal jsem nabídku od Luboše Štycha. Neměl jsem sice vůbec v úmyslu se vracet, ale oslovilo mě to. Chtěl jsem si zkusit závodní tenis, tak asi proto jsem tu.“

Jak dlouho jste byl v zahraničí?

„Dvacet let. V devatenácti jsem vyrazil s dvaceti dolary od táty do světa a vydržel tam do čtyřiceti. (usmívá se) Byl jsem docela dobrodruh, ale vyšlo to. Chtěl jsem se tehdy postavit na vlastní nohy a – docela se to povedlo.“

Kam jste se vydal?

„Odjel jsem za kamarádem-hokejistou do Švédska a po půl roce dostal

nabídku z Německa. Ve Švédsku jsem trénoval ještě sám na sebe a přivydělával si roznášením novin, abych si mohl zaplatit halu. Ráno jsem vstával ve tři, aby byly poslední noviny do šesti hodin ve schránce. Někdy bylo i minus osmadvacet, to pak byl docela očištec. (usmívá se) V Německu jsem pak taky ještě hrál ligu a menší turnaje, ale už jsem začal trénovat děti, později i dospělé. Nejdřív jsem byl v Passau, později v Herzebrocku, kde jsem vystřídal Luboše (Štycha).“

Asi to byla velká zkušenost...

„Životní i trenérská. Nebylo snadné si tam vybudovat pozici. Přizpůsobit se mentalitě, naučit se řeč a organizovat tréninky. Je to zkrátka jiné než tady, v mnoha směrech.“

Například?

„U nás mají děti lepší podmínky, ale nevyužívají je zdaleka tak, jako v Německu. Na prvním místě tam sice mají školu, ale když přijdou na trénink, nestane se, že by ho neodmakaly. Odehrají méně hodin, ale v daleko větší intenzitě. Na kurt se těší, nechodí na tenis jako do školy, jako tomu bývá někdy u nás. Taky si tam navzájem víc přejí úspěch, u nás to vidím jen v soutěžích družstev.“

Na jaké úrovni jste hrál? A kdy a proč jste skončil?

„V žácích jsem patřil zhruba do první dvacítky, mými vrstevníky jsou David Ríkl, Martin Damm, Petr Vaníček. Já byl taková »druhá vlna«. Jednou přišla nabídka ze Štvanice na hostování v žácích, ale táta řekl ne. Jsem z Kladna, musel bych dojíždět, bylo by to složitější. V patnácti jsem tam potom hrál druhou ligu, jeden rok – to když jsme postoupili – i první. Ale už od šestnácti jsem věděl, že mě velká kariéra nečeká a že jsem o Orange Bowlu – dodneška nevím, proč zrovna o něm a ne třeba o Wimbledonu (směje se) – snil zbytečně. Měl jsem trable se zády, skoro rok jsem nehrál. A taky jsem

” U nás mají děti lepší podmínky než v Německu, ale nevyužívají je zdaleka tak jako tam.

byl trochu lenoch a zabalil jsem to příliš brzy. Proto byla jediná šance jak zůstat u tenisu trenérina. Ale že mě takhle chytí, to jsem snad ani nečekal.“

Trenujete, ale taky máte obchodní zastoupení eshopu tennis-point.de – jak to stiháte?

„Bez problémů, firmu už řídí manželka Šárka. *(usmívá se)* A zvládá to skvěle, smekám před ní klobouk. Navíc máme zaměstnance. Dělam zkrátka všechno pro to, abych mohl trénovat. Já ve firmě říkám, že si jezdím zahrát tenis. Když tři dny nehraju, už mě svrbí ruce. Je fantazie, že na tom nezávisí moje živobytí, že to můžu dělat opravdu hlavně proto, že mě to baví.“

Jak jste se dostal k tennis-pointu?

„Firmu založili kluci, se kterými jsem hrál v Německu. Když se dozvěděli, že se vracím domů, nabídli mi zastoupení pro Českou republiku a Slovensko. Líbí se mi, že máme kompletní sortiment od všech značek a že díky německému »původu« máme veškeré zboží jako první, to je velká výhoda. Když zákazníkovi dobře poradím s výběrem rakety nebo tenisek a po pár dnech od něj slyším pochvalu, těší mě to. Je perfektní, že nejsme vázáni jen na jednu značku a výběr je u nás opravdu velký.“

Pojďme k tenisu – co vám teď dělá radost?

„Už jen to, že jsem se u téhle kategorie našel. Mám pocit, že si s dětmi rozumím, že to je moje parketa. Asi na ně mám »drát«, dokážu se vžít do toho, co prožívají, to je možná moje nejsilnější stránka. Že s nimi dokážu komunikovat tak, aby to ode mě přijímali.“

Co ještě?

„Martin Damm junior, se kterým jsem byl na mistrovství republiky žáků a on to celé vyhrál, porazil všechny tři nejvyšší nasazené. Tam jsem si potvrdil, jaký rozdíl dělá hlava. Jemu když to nejde, začne hrát nejlepší tenis. Většina našich hráčů v takové chvíli končí. Taky mě potěšilo, jak se po technické stránce zlepšil Adam Duda, který patří do mé skupiny. Zlepšil i přístup, v tréninku i ve sparingu, a posouvá se. Nebo Lucka Hubáčová, která hraje turnaje seniorek a tenis ji neskutečně baví a stále se lepší! A teď se těším, že budu hrát s Pepou Truhlářem. Doufám, že ho ukočíruju, protože je to hodně šikovnej kluk.“

Je vůbec něco, co vás netěší?

„Je. Například mi vadí, že se někdy rodiče neustále »montují« do tréninku. Chybí mi z jejich strany větší důvěra, měli by nás nechat v klidu pracovat.“

Když někomu něco vysvětluju a maminka mu za rohem říká něco jiného, není to ideální, stejně jako to, když se dítě na rodiče po každém úderu podívá, co tomu říká.“

Před chvílí jsem slyšel, že jste si stěžoval na nesamostatnost...

„Ta mě štví. Rodiče nosí někdy dětem bag až na kurt a na lavičky jim zavazují tkaničky. Jak mají potom děti dělat rozhodnutí na kurtu, když k tomu nejsou vedeni? Adam Duda, ten přijede na Štvanici tramvají a na koloběžce, umí se o sebe v jedenácti postarat. To je podle mého velké plus. Další věc, která s tím souvisí: většina dětí se není schopna domluvit, že si půjdou zahrát mimo plán. Všechno musejí mít organizované, i když jsou volné kurty a můžou hrát podle libosti a zadarmo. I rodiče se neustále ptají: A je to napsaný? Bude u toho trenér?!“

Ale nelitujete, že jste se vrátil z Německa?

„Vůbec ne, i když manželka s dcerami ano; holky se tam narodily, chodily do školy, i Šárka tam měla víc kamarádek a třeba vztahy tam byly tak nějak lepší... Já jsem ale rád, že jsem ten krok udělal, i když jsem si finančně pohoršil. Dělam, co jsem chtěl, trénuju šikovné děti. Líbí se mi, že jsme na Štvanici jako trenéři tým, že můžu cokoli konzultovat s ostatními. To je skvělé, to jsem v Německu moc neznal. A přijde mi vtipné, že kdykoli potkám pana Hřebce, vzpomenu si, že jsem měl jako kluk jeho plakát nad postelí.“

Když je tenis vaše hobby, máte ještě nějaké další?

„Chodím muškařit. Většinou na Ohři, na Žatecko. Večer se seberu a jedu, u řeky si nejlíp vyčistím hlavu. Jdu vodou, koukám, co tam lítá za mouchy, nahodím na pstruha nebo lipana a poslouchám řeku. To je neskutečná krása!“

Takže veškerý čas trávíte na Štvanici, na turnajích a při muškaření – jste občas doma?

„Někdy dostanu sprdák, že je všechno na manželce, ale jindy jsou holky rády, že vypadnu. *(směje se)* Máme dvě dcery, třináctiletou Sandru a sedmiletou Viktoru. Obě hrají golf. Jsem rád, že je baví. Líbí se mi, že na golfu do toho rodiče dětem moc nemluví a nikdo tam nenadává jako na tenise. Sandra ještě dělá aerobik, a docela úspěšně, Viky tancuje a hraje na klavír. Vůbec mi nevadí, že nehrají tenis. Spíš mě mrzí, že manželka nemá dost času pro sebe a na své koníčky. Ale už si za ty roky se mnou asi zvykla...“

Při jednom z tréninků na Štvanici...

...a na Ohři s pěkným pstruhem

Všichni pohromadě aneb společné foto před začátkem víkendových bojů

Organizačně to máme vychytané, říká »průvodkyně« Iva Šimůnková

Třetí turnaj, druhý triumf

Je to sportovně-společenská záležitost, ale ne že by vítězství nebylo sladké.

Tým I. ČLTk si ho druhou zářijovou neděli vychutnával na sluncem zalité Štvanici po posledních odehraných fiftýnech v turnaji Centenary Tennis Clubs (CTC). Třetí domácí turnaj – druhý triumf. A postup do finálové skupiny v roce 2016. „Podle výsledků to vypadá, že to bylo snadné, ale zdaleka nebylo,“ glosoval vítězství v konkurenci týmů RC de Polo de Barcelona, irského Fitzwilliamu LTC a SALK Stockholm domácí kapitán Ferda Stejskal.

Ten řešil v předvečer turnaje drobné komplikace s nominací, protože Milan Šrejber, předpokládaná hvězda týmu a opora ve starší kategorii nad 45 let, kvůli zdravotním problémům na poslední chvíli odřekl. V singlech ho ale skvěle nahradil Luboš Zahradník, v debtech zaskočil Francesco Livi. „Není úplně snadné dát nominaci dohromady, protože na Štvanici jsou samí mladíci a senioři. V kategoriích nad 35 a nad 45 let velký výběr není,“ usmíval se kapitán, který okusil turnaje CTC poprvé loni, kdy mu to dovolil věk.

Hrálo se tradičně v sobotu a v neděli, ale nečekané byl »hracím dnem« i pátek. Výprava z Barcelony

Iva Šimůnková tradičně bodovala

totiž přiletěla o den dřív. Jako by tušila, že Iva Šimůnková s dcerou Lucií se o ni skvěle postarají a ukážou jí Prahu, nota bene se španělským výkladem. „Organizačně už to máme vychytané, něco takového nás nezaskočí,“ usmívala se Iva, o víkendu tradičně jedna z opor I. ČLTK – vyhrála oba singly. A jak se naučila španělsky? „Kvůli bráchovi,“ vysvětlila ochotně Lucka. „Oba jsme se učili španělsky, ale David trochu nezvládal, tak se do toho mamka pustila taky.“

Mimochodem – Lucie se při organizování turnajů našla, ať už jde o CTC nebo pravidelný týden Prague Open, který tráví na recepci. „Moc mě to baví, samozřejmě asi hlavně proto, že je to v tenisovém prostředí, které mám ráda, a že jsem na to vybavená jazykově. Tenhle turnaj je mnohem komornější než Prague Open a ne tolik sportovně vyhecovaný, ale prohrát nechce nikdo,“ dodala Lucka, která měla na starost mj. rozpis zápasů a posílala hráče na kurty.

Sluší se připomenout formát turnaje. V sobotu se hrála semifinále a v neděli finále, respektive o 3. místo. Každý zápas sestával ze tří dvouher v kategorii nad 35 let (dvě mužské a jedna dámská), tří nad 45 let a tři deblů, respektive jednoho debla a dvou mixů. Ty ale I. ČLTK ani k jednomu vítězství nepotřeboval, jasno bylo už po dvouhrách. V těch sbírali s přehledem body »mladíci« Ferda Stejskal a Petrové Vymetálek s Koulou, stejně jako »senior« Luboš Zahradník. A dámské skóre víkendu? 4:0, Olga Vymetálková i Iva Šimůnková vyhrály všechny singly.

„Vždycky, když se blíží nějaký zápas nebo turnaj, tak Ivě říkám: hlavně se prosím tě nezraň,“ smál se Petr Šimůnek, který je – spolu s manželkou a dcerou – duší organizačního týmu a také viceprezidentem CTC. V řídicím výboru má na starost právě mezinárodní turnaje. Pohříchu si zahraje jen výjimečně, protože skromně říká: „Tyhle turnajové zápasy mají kvalitu, hrají je i takoví tenisté jako Omar Camporese, Milan Šrejber, Sandrine Testudová nebo moje žena. Takže jsem byl rád, že jsem si někdy za rozhodnutého stavu zahrál debla.“

Sobota byla doslova nabitá; štěstí, že šlo o víkend s fantastickým počasím. Dopoledne a po obědě se hrálo, později odpoledne si hosté prohlíželi Prahu z paluby jednoho z vltavských parníků, večer se sešli k tradiční večeři v nové klubové restauraci Tiebreak. „Byla výborná a hlavně v příjemné atmosféře;

Zápál Tomáše Pitry

Luboš Zahradník právě porazil Sergia Paloua

Švédský SALK Stockholm

Forhend Conora McGillougha (Fitzwilliam)

Úsměv Marty Homedes z RC Polo

Javier Moreno a Carlos Villaseca (RC de Polo)

Pohoda na terase před restaurací

Vítězství zůstalo doma!

Lara Grau z RC de Polo s manželem a dcerkou

Vyjížďka po Vltavě a průvodce Petr Šimůnek

Garbhán Ó Nualláin, Nick Malone a Anne Fleming (zleva, Fitzwilliam) při společné večeři...

...a u vedlejšího stolu Soňa Zahradníková, Olga a Petr Vymetálkovi, Francesco Vitale a Tomáš a Jana Pitrovi

popovídaly jsme si s dalšíma holkama, bylo to zkrátka fajn. Takovou společenskou stránku ostatní turnaje nemají, líbilo se mi to," říkala Olga Vymetálková, která hrála turnaj CTC poprvé. A po dlouhé době se na kurtu sešla s manželem Petrem. Celkové skóre ze dvou zápasů: 18:4 (debly a mixy se hrály do devíti gamů). „Ani nevím, po kolika to bylo letech," usmívala se. „Ale moc nás to bavilo a celý víkend jsme si užili. Šimůnkovi ho s velkou rutinou zorganizovali a i díky počasí všechno báječně vyšlo. Přijeli se nás podívat rodiče, kteří nás dlouho hrát neviděli, zkrátka všechno klaplo, příště si zase ráda zahraju."

I. ČLTK porazil v sobotu RC de Barcelona 7:2 a zlí jazykové tvrdili, že nejvýraznějším »Španělem« ze všech byl Petr Koula; ten udolal

trpělivou hrou Carlose Sanze 6:4 a 7:5. Stejně přesvědčivě pak bodoval ve finále. V něm porazili domácí v neděli stejným výsledkem irský Fitzwilliam. „Nevyhráli jsme, ale odjíždíme nadšení. Praha je krásná a turnaj byl báječný," říkal kapitán Irů Garbhán Ó Nualláin a chválil formát turnaje. „Je moc dobře, že se hrají i debly a mixy, turnaji to dodá úplně jinou atmosféru."

Stojí za zmínku, že v dublinském klubu mají vesměs kurty s umělou trávou, a tak jsou zvyklí na jiný styl tenisu, nicméně: „Máme i jeden se zelenou americkou antukou. Ta je sice rychlejší než tahle červená, ale trénovali jsme na něm," usmíval se a pak pochválil štvaničský areál: „Moc se nám tady líbí, krásné kurty i zázemí se vším, co k němu patří."

Výsledky – sobota, semifinále:

I. ČLTK – RC de Polo de Barcelona 7:2 (Villaseca – Pitra 6:3, 6:2, Zahradník – Palou 6:4, 7:6, Koula – Sanz 6:4, 7:5, Vymetálek – Gene 6:1, 6:1, Šimůnková – Homedes 7:5, 6:3, Vymetálek – Grau 6:1, 6:0, Pitra, Koula – Villaseca, Sanz 9:3, Vymetálek, Vymetálek – Sitjar, Gene 9:1, Homedes, Moreno – Šimůnková, Vitale 9:3), Fitzwilliam LTC – SALK Stockholm 7:2. Neděle – finále: I. ČLTK – Fitzwilliam 7:2 (Ó Nualláin – Pitra 6:4, 3:6, 11:9, Zahradník – McCillough 6:1, 6:2, Koula – Malone 7:5, 6:2, Stejskal – Hamilton 6:3, 6:1, Šimůnková – Fleming 6:0, 6:0, Vymetálek – Perkins 6:1, 6:0, Pitra, Stejskal – Malone, McCillough 9:8, Vymetálek, Vymetálek – Hamilton, Perkins 9:3, Fleming, Ó Nualláin – Šimůnková, Vitale 9:4). O 3. místo: RC de Polo de Barcelona – SALK Stockholm 5:4.

NOVÁ KOLEKCE RAKET T-FIGHT!

S raketami

***FIGHT* SERIES**
DYNACORE TECHNOLOGY

hrají:

Janko Tipsarević

Denis Istomin	Donald Young	Jérémy Chardy
Hiroki Moriya	Aljaz Bedene	John Millman
Denis Kudla	Marius Copil	
Marton Fucsovics	Omar Jasika	Ze Zhang
Zhe Li	Dino Marcan	Mitchell Krueger
Grégoire Barrere	Armel Rancezot	Marcus Daniell
		Jules Marie
		Axel Michon
		Daniel Cox
		Robin Olin
		Jeroen Vanneste

www.tfcz.cz

 Tecnifibre®

Děti ze Štvanice získaly tři výhry na turnajích CTC ...a ještě fotka s Messim!

Už je to tradice – děti z I. ČLTK se letos zúčastnily tří turnajů v rámci Centenary Tennis Clubs, sdružení stoletých klubů. A (také tradičně) všechny tři vyhrály.

První v Barceloně, druhý v irském Dublinu a třetí na podzim na Štvanici. A jakkoli jde spíš o sportovně-společenská klání, pro ty nejmladší mají hned několik plus.

Pro mnohé je to první turnajová zkušenost v zahraničí (a bez rodičů), zahrají si zápasy, ve kterých o něco jde, nicméně nehrají ve stresu, není to mistrovství světa. Taky je to velmi často možnost, ba nutnost, využít základy angličtiny, protože často bydlí v rodinách. Krom toho poznají a vidí spoustu zajímavého; tak jako letos na konci srpna při RCTB Cupu dětí do 14 let v Barceloně.

„Neskutečný stadion,“ vydechl Vašek Schneider po návštěvě fotbalového svatostánku Nou Camp a Agáta Černá přidala: „Udělalysme si s Dášou (Vidmanovou) fotku s Messim – samozřejmě jen s tím na plakátě. Prohlédli jsme si poháry, fotky a zázemí; šatna je ohromná, mají tam i vířivku, hned vedle masérské stoly... A taky jsme viděli místnost, ve které se fotbalisti Barcy modlí.“

Návštěva Nou Campu byla zpestřením čtyřdenního programu v Barceloně, odkud čtveřice Agáta, Dáša, Vašek a Pepa Truhlář přivezla vítězství, přestože věkem patřila k nejmladším. Konkurence: domácí Real Club de Tennis Barcelona, RC de Polo, Carrickmines a Rot Weiss Berlin (RST La Magdalena nedorazila).

„Holky byly většinou slabší,“ komentovala kvalitu soupeřek Agáta, štvanická »dvojka« za Dariou, zatímco Vašek Schneider, který hrál »jedničku«, se naopak zapotil. „Hrál jsem dva těžké zápasy. S Irem, o rok starším a o půldruhé hlavy větším, jsem po boji prohrál, Španěla, taky o hlavu většího, jsem v tie-breaku porazil. Byla to pěkná makačka, protože proti Španělovi jsem hrál druhý zápas v jednom dni,“ přiblížil Vašek, pro kterého to byl první turnaj v zahraničí.

Magda Zemanová a Martina Plocová, které byly ve Španělsku jako doprovod, po návratu jen chválily. Zájezd i svěřence. „Měli jsme krásné počasí a o děti bylo skvěle postaráno. Bydlely po dvou v rodinách dětí z barcelonských klubů. Hlavně kluci byli nadšení, protože dědeček v rodině byl pekař, a tak si užívali super snídaně,“ smála se Magda

a Martina přiblížila program: „Pátek jsme strávili na kurtech, protože jsme hráli dva zápasy, v sobotu poslední třetí. Odpoledne a neděli už jsme měli volno. Viděli jsme Gaudí Park, byli na Nou Campu a na pláži, v neděli jsme převzali ceny a měli společný oběd, kterého se zúčastnil i prezident CTC pan Tintoré.“

Ještě něco si děti v Barceloně užily: zahrály si v nádherném prestižním klubu s úžasným zázemím a prohlédly si ještě další podobný – RC Polo. Ten má 40 kurtů na tenis a stejný počet na padel, dva bazény, hřiště na pólo, tři na pozemní hokej, boxy pro stovku koní... „Zkrátka to byl bezva zájezd,“ zhodnotila Magda, která ve Španělsku využila i znalost španělštiny, a dodala: „A potěšilo nás, že rodiče dětí, u kterých bydlely ty naše, je veskrze chválili.“

Další vítězství přivezly děti do 12 let z irského Dublinu, kam je na Carrickmines Cup (ve stejném termínu) doprovázely Martina Jandusová a Lenka Štychová. Valentina Dvořáková, Barbora Jelínková, Lukáš Klír a Adam Duda postupně porazili londýnský Roehampton, Cumberland a ve finále domácí Carrickmines. A přivezli dokonce dva poháry. „Vtipná příhoda,“ usmál se Jan Pecha. „Dali jsme jim na cestu do Dublinu pohár, o kterém jsme se domnívali, že je putovní. Jenže to byl omyl, pohár z úplně jiného turnaje, takže ho přivezli nazpátek a s ním i druhý, který vyhráli...“

Tečku za sezonou CTC udělal první říjnový víkend tradiční turnaj I. ČLTK Praha Cup na Štvanici pro děti do 14 let. Ten vyhrála v konkurenci irského Carrickmines, RC de Polo Barcelona, Real Club de Tennis Barcelona a Kungliga Stockholm s velkým přehledem »skorobarcelonská« sestava Adéla Vašíčková, Agáta Černá, Vašek Schneider a Pepa Truhlář, přičemž mladší B tým ve složení Valentina Dvořáková, Barbora Jelínková, Zoran Šťastný a Adam Duda, který nahradil Cumberland, skončil na 4. místě. A tak letošní skóre dětí v soutěžích Centenary Tennis Clubs zní: 3:0!

Vítězný tým z Barcelony: zleva Vašek s Pepou, Magda Zemanová, Agáta a Dáša

Pepovo selfie před Nou Campem...

...a Agáta s Dášou u trávníku

Vítězná kvarteta z Dublinu: zleva Lukáš Klír, Adam Duda, Barbora Jelínková a Valentina Dvořáková

Targety
Platina
Spojovací materiály
Recyklace
Klenotnické polotovary
Průmyslové aplikace
Chemie
Klenoty
Laboratoře
Dentální materiály

Ekologické ZPRACOVÁNÍ VÝROBA A RECYKLACE DRAHÝCH A NEŽELEZNÝCH KOVŮ

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu**

Hlavní cíle nadačního fondu jsou:

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty nadačního fondu:

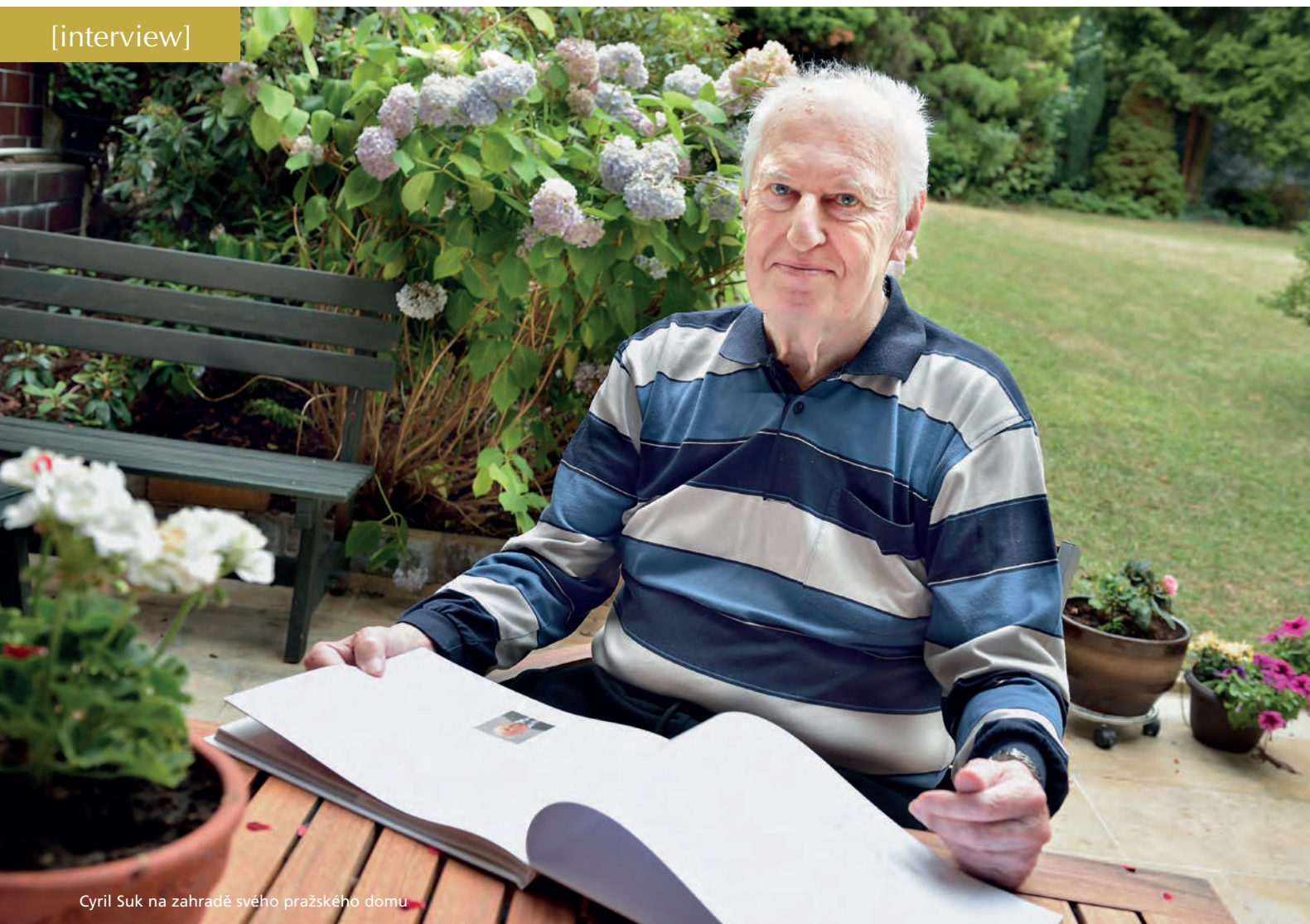
- tradiční mezinárodní turnaj ITF – SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisové akademie
 - I. stupeň – spolupráce se ZŠ Hostýnská – vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - Travelling team vrcholových hráčů juniorské kategorie

Podporujeme juniorský tenis

SAFINA, a.s.

Vídeňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
Tel: +420 241 024 111, Fax: +420 241 024 292
e-mail: info@safina.cz, www.safina.cz

Cyril Suk na zahradě svého pražského domu

Cyril Suk: Měl jsem tu čest být v áčku s Javorským, Krajčíkem a mojí Věrou

Patro jako vyznamenání

Býval výborným tenistou a dlouhé roky respektovaným předsedou svazu. O hráčské kariéře **CYRILA SUKA (73)** se však příliš nemluví, a tak mnozí netuší, že patřil pět let na Štvanici. Do I. ČLTk přišel v šestnácti z Lokomotivy Praha a krátce před válkou, na podzim 1963, přestoupil do Rudé hvězdy. Podzim života tráví otec úspěšných tenistů Heleny a Cyrila, které mu porodila wimbledonská finalistka z roku 1962 Věra Suková-Pužejová, s níž se potkal právě na Štvanici, stranou tenisového dění. Na život si ale nestěžuje a na tenis vzpomíná rád.

Kdy a kde jste vlastně začínal?

„V Praze na Lokomotivě, v kopci za hotelem Olympik; původně to byl Pražský společenský klub. Začínal jsem na zdi, bylo mi asi dvanáct. Až si mě všiml tamní hráč Pavel Slováček a šel za tátou, aby mi u něj zaplatil deset lekcí. Dal mi základy a já je pak usilovně piloval na zdi i na dvorci, s dětmi i s tátou. Ten mě k tenisu přivedl.“

Na co z té doby si rád vzpomenete?

„Třeba jak mě vyzvala ke hře na jeden set první hráčka klubu paní Kyselová. Nebo jak jsem viděl nejlepšího hráče Lokomotivy pana Kodadu na sousedním kurtu servírovat a šel ho požádat, jestli bych mu mohl jít servisy returnovat.“

V roce 1960 jste vyhrál Pardubickou juniorku v singlu i deblu a vzápětí hrál první ligu...

„To už jsem byl na I. ČLTk. Myslím, že jsem vyhrál oblastní nebo krajský přebor juniorů a na Štvanici si mě všimli. V každém mančaftu musel tehdy být povinně jeden dorostenec a já měl tu čest, že jsem byl členem áčka s Javorským, Kordou, Krajčíkem, Elgrovou a s Věrou (Pužejovou). Na celostátním žebříčku jsem byl nejvýš třináctý, ale v té konkurenci v tehdejší Československu to nebyla žádná

ostuda. V té době hráli Javorský, Korda, Krajčík, Benda, Nečas, Zábrodský, Schönborn, Kunstfeld, Parma, Štrobl, Meruška... Samí velcí hráči."

Proč jste to nedotáhl výš?

„Limitovala mě horší pohyblivost, taky mi chyběl konečný úder. Měl jsem sice výborný servis, ale ne tak rychlé údery. A taky jsem nebyl zápasový typ, hrál jsem líp v tréninku."

Na Štvanici jste se také sblížil s manželkou Věrou.

„Byli jsme spolu v družstvu a občas společně trénovali, což bylo tehdy běžné, nejlepší junioři hráli i se ženami. Tak jsme se seznámili. Zajímavé je, že už si nevzpomínám, že bych hrál taky s paní Gazdíkovicou, později Šírokovou, nebo s Jiřinou Elgerovou – to byly tehdy tři nejlepší hráčky na Štvanici. S Věrou jsme se vzali 5. května 1961 na Novoměstské radnici. A hned po obřadu jsem letěl na mezinárodní turnaj do Rigy."

K tenisovému manželství asi patřila častá odloučení?

„Já studoval a hrál turnaje doma, Věra jezdila po světě. Nejdřív jako hráčka, později jako trenérka. Ale manželství nám fungovalo. Bohužel do něj zasáhla Věřina nemoc..."

Ta zpráva byla nečekaná, že?

„V listopadu 1980 byla Věra s výpravou v Německu a odtamtud mi volala, že jí není dobře. Za pár dnů doktoři řekli, že jde o zhoubný nádor a šla na operaci, za dva roky na druhou. Krátce po ní zemřela, ještě jí nebylo jedenapadesát... Nejvíc mě mrzí, že si mámy neužily děti. Heleně bylo sedmnáct a už jezdila po světě, měla

” S Věrou jsme byli v jednom družstvu a občas spolu trénovali, což bylo tehdy běžné. Tak jsme se seznámili.

výhodu, že smutnou Prahu často opouštěla. Ale o dva roky mladší Cyrda to nesl mnohem hůř. Taky jim mohla dát spoustu tenisových rad, měla pro trénování ohromný cit..."

Pokud jde o tenis, kdo z vás se věnoval dětem víc?

„Oba stejně. Věra vždycky řekla, co se má trénovat, a já s nimi hrál. Postupně, jak se zlepšovaly, už i sety, nebo jsme hrávali debly o to, kdo bude mýt nádoby. *(usmívá se)* Děti mi udělaly radost; když spolu dvakrát vyhrály Wimbledon a taky Roland Garros, byl to krásný pocit, stejně jako skutečnost, že byla Helena čtvrtá na světě."

Vraťme se na Štvanici – co z té doby se vám vybaví?

„Spousta věcí. Třeba to, že jsem jezdil tramvají a přímo na Hlávkově mostě byla zastávka. Bylo to příjemnější než dnes. *(usmívá se)* Nebo výroba antuky, kterou jsme měli ve velkém mlýnu ze starých tašek pod jedním z oblouků Negrelliho viaduktu. Závodní hráči museli tehdy odpracovat určitý počet brigádnických hodin. Taky si vzpomínám, jak jsem po nějaké době »povýšil« a dostal skříňku v patře, kde měli šatnu všichni ti superhráči. Sice ne v první řadě, ze které bylo vidět na centr, ale stejně to byl krásný pocit a vyznamenání. Pánská šatna ve staré klubovně byla totiž patrová – v přízemí se převlékali junioři, rekreační hráči a zelenáči, nahoře Javorský a spol.. Dobře si vzpomínám i na to, když na Štvanici přestoupil

z Dukly Karlín Honza Kodeš, jeho i další šikovné děti tehdy trénoval pan Semerád."

Kdo byl v I. ČLTK vaším trenérem?

„Karel Pachovský a později Ján Krajčík. Pachovský není tak známý, ale hrál podobný tenis jako Josef Síba, pozdější státní trenér. Oba byli postavou malí, ale Pachovský měl dobrý servis a solidní základní údery. Trénink s ním, to byla hlavně pravidelnost. Krajčík byl o třídu výš. Vynikající tenista, daviscupový reprezentant, hrál úžasné dlouze. Oba moji kariéru obohatili a navíc to byli solidní chlapi. Pod Pachovským jsem vyhrál Pardubickou juniorku; tehdy to byla trochu jiná soutěž, potkávali se tam Češi i Slovinci, v prvním kole 96 hráčů..."

Prý jste už tehdy měli na Štvanici hodiny kondiční přípravy?

„Dvakrát týdně, vedl je pan profesor Pícek, který přednášel na VŠE. V létě jsme trénovali na Štvanici, běhali jsme na atletické dráze na Slavoji. V zimě jsme chodili do tělocvičny vysoké ekonomické u Bulhara. Tam jsme většinou hrávali i basket, to všechny táhlo. Hlavně Javorský byl šikovný na všechny míčové sporty, ve fotbale ho dokonce zkoušeli na křídle Motorletu v první lize."

Jaké to bylo trénovat s Javorským, Kordou a dalšími skvělými hráči?

„S Javorským jsem si v tréninku nikdy nezahrál. S Pavlem Kordou, s Milanem Nečasem, s Pavlem Bendou – s těmi ano.

Na Klamovce s manželkou Věrou...

...a znovu s manželkou a dcerou Helenou

” Pod Pachovským jsem vyhrál Pardubickou juniorku; tehdy to byla jiná soutěž. Češi i Slováci, v prvním kole 96 hráčů...

Měl jsem k nim úctu a některým zpočátku vykal. Úcta ke starším hráčům fungovala, ale současně byla na Štvanici výborná parta. Mimochodem – I. ČLTk měl tehdy v I. lize dvě družstva, áčko a béčko, což byl taky důkaz množství výborných hráčů, kteří se tam sešli.”

Tehdy ještě chodili i ti nejlepší hráči do zaměstnání, že?

„Chodili, do bývalé Waltrovky. Patronátním podnikem I. ČLTk byl tehdy Motorlet, tak proto. Dělal se tam letecké motory. Hráči chodili do práce ráno a po obědě odcházeli, aby měli čas na trénink. Dostávali volno, říkalo se tomu refundace. Takhle to dělali všichni ti nejlepší, i moje Věra. Koncem měsíce pak hodně z nich nadělávalo chybějící hodiny. Jenom cesty na turnaje nemuseli nadělávat, ty se jim refundovaly.”

Byl jste jedním z prvních, kdo získal tenisové stipendium na americké univerzitě – jak to tehdy, za komunismu, vůbec bylo možné? (usmívá se) „Nebyl jsem první, rok přede mnou tam odjel můj vrstevník Ivan Mikysa. V americkém magazínu World Tennis tehdy vycházely nabídky univerzit, které hledaly hráče. Tak jsme začali odpovídat. Já byl už tehdy ženatý a pracoval jsem pro Správu přestavby železničního uzlu Praha, ale když přišla odpověď, Věra mi řekla, ať jedu, že to s dětmi rok zvládne. Tak jsem jel.

S Jirkou Medonosem jsme získali stipendium na Oral Roberts University v Tulse. Bylo to v lednu 1969, s Mikysou jsme tam byli tři Češi v šestičlenném univerzitním týmu.”

To musela být ohromná zkušenost?

„Byla. Hodně mi to pomohlo i pracovně, Amerika tehdy byla o velký kus před námi. Když jsem viděl ohromné seřaďovací nádraží v Tulse, kde všechno řídila elektronika... Kouče na univerzitě jsem asi třikrát prosil, ať mi tam dojedná exkurzi. Když jsem za ním přišel naposledy, řekl mi: Oni se ale bojí, že jsi špión z východu. (směje se) Nakonec mě tam vzali a já z toho byl unešený. Výhybky tam už tehdy přestavoval počítač.”

Spojil jste život nejen s tenisem, ale i se železnici, respektive se železničním stavitelstvím. Rodinná tradice?

„Tak. Tatínek, mimochodem taky Cyril, první toho jména – takže já jsem C2, syn Cyrila C3 a vnuk C4 (usmívá se) – byl projektant kolejové dopravy ve Státním ústavu dopravního projektování. Já se na něj doma rád díval, líbilo se mi to... U jedné organizace, Správy přestavby železničního uzlu Praha, která jenom čas od času změnila jméno, jsem strávil 47 let, z toho šestadvacet jako ředitel. V nejlepších časech jsme měli obrát jedenáct miliard korun ročně. Železnici jsme

projektovali, připravovali jsme stavby, realizovali je a taky dozorovali.”

Podobnou kariéru jste prožil v tenise: od hráče, přes klubového funkcionáře ve Spartě, kam jste pak přestoupil z Rudé hvězdy, až po šéfa federálního svazu. Tenis ale za komunismu neměl na různých ustláno...

„Tehdy bylo nejsložitější, že se musela respektovat politika státu. Že se nesmělo hrát v některých zemích nebo proti hráčům z těch zemí, například z JAR. Třeba Javorský s Věrou museli jednou takový zápas v mixu skrečovat, dokonce ve Wimbledonu. Hráči už byli tehdy poloprofesionálové, i když museli odvádět procenta z výher Pragoportu, jakési manažerské organizaci. Ale mnozí funkcionáři tehdy tenis podporovali; předseda vlády Štrougal a předseda ČSTV Himl měli tenis rádi, oba ho hráli a snažili se mu pomoci. Bez toho – a samozřejmě bez vítězství v Davisově poháru 1980 – by to bylo mnohem těžší.”

Co jste vlastně miloval víc – tenis, nebo železnici a stavby na ní?

„Pro oboje jsem žil. Od půl sedmé do tří jsem byl v kanceláři, od tří na svazu. Práce mi přinášela peníze, tenis jsme – vyjma placených lidí na svazu – dělali všichni zadarmo.”

Jste podruhé ženatý, že?

„Měl jsem štěstí, že jsem se sblížil s Martou Dvořákovou. Znali jsme se už dřív, bydleli jsme v Dlouhé třídě v jednom domě. Já byl vdovec, ona taky sama, vychovávala syna, který byl o rok mladší než Cyrila. Vyšlo nám to, jsme spolu už třicet let.”

Manželé Sukovi s Helenou a Cyrdou...

...a se »salátovou mísou« v Praze 1980

PRAHA - DUBAJ

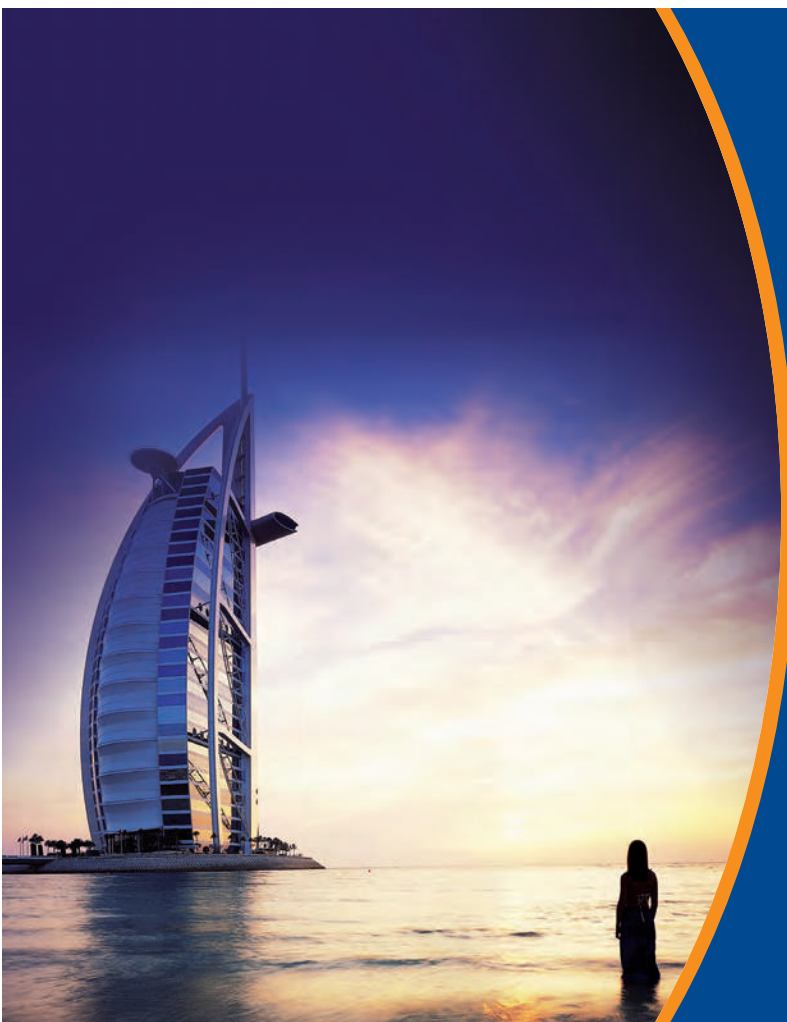
DENNĚ

golf bag zdarma

smartwings

www.smartwings.com

**Snadná správa
obsahu.**

friendlyway nabízí kvalitní produkty v oblasti informačních terminálů-kiosků a software pro efektivní správu plazmových, LCD a LED obrazovek.

Mezi nejzajímavější aplikace patří elektronický katalog, virtuální recepční, navigační a transakční kiosky umožňující prodej vstupenek, tisk i platby.

Displeje na každém kroku

Mistrem klubu se stal Ferda Stejskal

Klubové mistrovství v golfu v Berouně bylo (jako vždy) parádní

Tak hrají mistři

Lepší den si nebylo možné vybrat. Klubové mistrovství v golfu se hrálo 24. září v Berouně za nádherného slunečného počasí a na skvělém hřišti. Jenom výkony nebyly vždycky úchvatné. Ale vem to čert, nešlo jen o rány a body. A pak: i borci jako Vojta Flégl hledali, a nejednou. Kdo skoro nehledal (alespoň podle čísla, které přinesl), to byl Ferda Stejskal, nový mistr I. ČLTK. S handicapem 4,7 přinesl 81 ran a zaslouženě převzal cenu pro šampiona. Mezi ženami se stala mistryní klubu Irena Deyl.

Takhle si přihrává Irena Deyl

PROMINECON

Jsme spolehlivým partnerem
na povrchu i v podzemí

- výstavba a rekonstrukce metra
- velkoprostorová podzemní díla
- kolektory
- energetické tunely

- hloubené stavební jámy a šachty
- ražené kanalizace
- technologie stříkaných betonů
- sanace a rekonstrukce podzemních děl

PROMINECON CZ a.s. | Revoluční 25/767, 110 00 Praha 1 | tel: (+420) 221 864 101
fax: (+420) 221 864 113 | e-mail: prominecon@prominecon.cz | www.prominecon.cz

Kde jsi? aneb tři dámy u jezera...

Na rovinu si řekněme, kdo moc netrénoval. Honza Rybín nebo Karel Eliáš by se měli nad přístupem ke golfu zamyslet, podobně Vladimír Deyl nebo Andrea Šavrdová. I když autorovi textu to s ohledem na bídných 26 bodů nepřísluší hodnotit a tímto se výše jmenovaným omlouvá. ☺

Výsledky, kategorie HCP 0-18:

1. Vojtěch Flégel	32 bodů/88 ran
2. Vladimír Šmicer	31/82
3. František Stejskal jr.	31/81

Kategorie HCP 18,1-54:

1. Petr Vymetálek	39/94
2. Irena Deyl	37/90
3. Ivana Rybínová	35/-

Olga Vymetálková tak trochu v rákosí

Elegán František Stejskal...

...a elegán Vojta Flég

Jan Pavlíček

Bunker shot Vladislava Šavrdy

Mistrův flight: zleva Jan Šubík, Petr Šavrda, Ferda Stejskal a Jan Bedáň

Vladimír Deyl, František Stejskal, Jan Rybín a Radim Cízil

Pohoda v klubovně: Truhlářovi a Olga Vymetálková

Kvalita **prověřená časem**

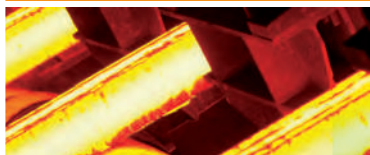
► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz

MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

O prázdninách na Štvanici. Tomáš má za sebou první ročník University of Wisconsin-Madison a říká, že by neměnil.

Tomáš Pitra: Univerzita je to nejlepší, co jsem mohl udělat

Říkám tomu vojna

Od patnácti měl prý (skoro) jasno; studium dostane před tenisem přednost. Před rokem **TOMÁŠ PITRA (22)**, někdejší halový mistr republiky dorostu, tuhle představu realizoval. A po prvním ročníku na University of Wisconsin-Madison, kde získal téměř plné sportovní stipendium, říká: „Bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké jsem mohl udělat. A jsem hrdej, že studuju právě tam. Tahle univerzita je v Americe pojem, každoročně se umisťuje v první třicítce na celosvětovém žebříčku.“

Proč jste se rozhodl pro studium v Americe?

„Protože začátky v profesionálním tenise, objíždění nejmenších turnajů, jsou finančně nesmírně náročné. Nezvládl bych to. Ale hlavně: univerzita mi nabízí prvotřídní vzdělání a k tomu perfektní podmínky pro tenis a možnost pořád hrát na vysoké úrovni. Jasně, mohl jsem to zkusit a studovat v Česku, tak jako David Šimůnek, ale zvolil jsem druhou možnost a povedlo se mi získat stipendium. Studium v Americe má svoje limity; například můžu hrát profesionální turnaje (o prázdninách, protože během školy to nelze), ale nesmím být finančně v plusu. Jsem ale rád, že jsem se takhle rozhodl.“

Mám téměř plné sportovní stipendium, které mi pokryje veškeré náklady včetně studia.“

A tenisové vybavení?

„Všechno dostáváme. Oblečení, tenisky, rakety, výplety... Jsou to takřka profesionální podmínky na akademické půdě.“

Jak jste zvládl přijímačky?

„Jako tenista jsem je měl naštěstí jednodušší. Dělat standardní, bylo by to hodně těžké, angličtina je obtížná. Do přijímacího řízení se počítá průměr známek ze střední školy, je potřeba zvládnout zkoušku z angličtiny pro cizince – TOEFL, a potom test ACT.“

To je zjednodušeně řečeno maturita zaměřená na angličtinu, ale pro rodilé mluvčí, takže těžká, plus matematika.“

Jak náročné je studium, respektive kombinace školy a tenisu?

„Hodně, hlavně na organizaci a maximální využití času. Já tomu říkám vojna. (usmívá se) Na téhle univerzitě je prioritou studium, ale pro trenéry to přesto bývá sport, protože chtějí být úspěšní. Pro nás to znamená, že nemáme absolutně žádný volný čas. Je to jen trénink a učení a mezitím čas na oběd a maximálně krátký odpočinek. Když mám hodinu pauzu mezi přednáškami, musím se snažit ji využít a učit se, promarnit hodinu je problém.“

Společnost NONCORE, a.s. má tým projektových manažerů v oblasti Facility managementu, kteří disponují potřebným know-how a mnohaletými zkušenostmi pro poskytování podpůrných služeb pro údržbu a provoz budov a jejich zařízení, včetně pasportizací pomocí CAFM nástroje, správu majetku a dalších souvisejících činností.

Od samého počátku klademe důraz na poskytování pouze profesionálních služeb, což dokládá i certifikace v systémech managementu kvality ČSN EN ISO 9001, environmentálního managementu ČSN EN ISO 14001 a managementu bezpečnosti a ochrany při práci ČSN OHSAS 18001.

www.noncore.cz

Můžete přiblížit denní nebo týdenní program?

„Šestkrát týdně je dvouapůlhodinový tenisový trénink, k tomu třikrát kondice, často už od půl sedmé ráno (a potom rovnou na přednášky). Regenerace podle libosti. Zázemí je na univerzitě neskutečné, kdo neviděl, neuvěří. Ale dny jsou náročné, zhruba do jedné škola, pak oběd, po něm trénink. Kolem šesté bývám doma a většinou se ještě učím nebo řažuju, co je potřeba.“

Co je to »doma«?

„Půl roku jsem bydlel na koleji, ale pak jsem si pronajal apartmán. Taky proto, že se mnou byla přítelkyně. Škola mi přispívá čtyřmi sty dolarů měsíčně.“

Co studujete?

„Ekonomii, byznys. Jsem trochu pragmatik, myslím, že v tomhle oboru bude nejsnazší získat dobrou pracovní nabídku.“

Vydržíte do konce?

„To bych rád, minimálně bakaláře si chci udělat. Univerzita je na čtyři až pět let, pro sportovce většinou těch pět.“

Nekomplikuje vám tenis plány?

Co když se natolik zlepšíte, že budete mít dilema?

„Samozřejmě chci hrát a zlepšovat se, ale... Tenis mi hodně zkomplikovala encefalitida, kterou jsem prodělal rok před odletem. Vlastně jsem kvůli ní školu o rok odložil, musel jsem. Spoustu týdnů jsem strávil v posteli, bál jsem se, že umřu. Opravdu to bylo zlé. A když jsem se jakž takž dal dohromady, nechtělo se mi odletět, měl jsem obavy, jestli to zvládnou.“

Na dvorci v univerzitních barvách

„Při zápasech se hodně fandí, ale taky dost šidí. Spousta hráčů to zkouší a rozhodčí většinou jen přihlíží.“

Co vás přesvědčilo?

„Kouč Greg van Emburgh, mimochodem bývalý výborný hráč. Slíbil mi, že začnu s tréninkem pomalu. Jsem mu vděčný, že na mě rok počkal, že mi věřil, hráči, který rok a půl nehrál. Ale bohužel mě pak hned od začátku navzdory slibům zapráhl a tělo začalo zase vzdorovat. Po týdnu jsem zkolaboval a skončil v nemocnici a celý loňský podzim nehrál. Naštěstí jsem s sebou měl přítelkyni, pomohli mi i známi. I díky tomu jsem vydržel. V prosinci jsem pomaloučku začal hrát, tentokrát už opravdu postupně. Neměl jsem svaly, výdrž, točila se mi hlava, šlo to pomalu a ztuha...“

Kolik jste toho na jaře odehrál?

„Zdaleka ne všechno, zhruba polovinu, víc bych nezvládl. Začínal jsem na šestce, tedy nejnižší, a dokonce pár zápasů vyhrál. Ale byla to falešná forma a ty kluky bych měl porážet. Pak mě trenér stavěl výš a výš a přišla krize. Najednou mi to nešlo, netrefoval jsem míče čistě, pořád mi chyběla kondice. Bylo to frustrující, protože jsem prohrával i s horšími hráči, často mi bylo na kurtu špatně.“

Jak jste na tom teď? Už jste (herně) dohnal sám sebe v době před nemocí?

(směje se) „Zdaleka ne a vůbec nevím, jestli to ještě někdy doženu. Myslím, že hraju tak šedesát procent toho, co dřív. Ta pauza byla dlouhá, chybí mi úderová i zápasová praxe a pořád i kondice. Já vlastně sázel jen na zkušenosti a um, který byl většinou na vyšší úrovni než u soupeřů, takže jsem sem tam i vyhrál.“

A jak se cítíte na začátku dalšího ročníku?

„Mnohem líp, zdravotně i fyzicky. Taky jsem rád, že jsem ten první zvládl s dobrým průměrem.“

Jaký je vůbec univerzitní tenis?

A jakým systémem se hraje?

„Prvních dvacet hráčů z univerzitního žebříčku, který čítá 125 jmen (ale hráčů je samozřejmě mnohem víc, jen tam nejsou, nedostali se), hraje podle mého na úrovni hlavní soutěže turnajů Futures. Při zápasech se hodně fandí, ale taky dost šidí. Spousta hráčů to zkouší a rozhodčí většinou jen přihlíží. Diváci se taky umějí ukázat, často křičí do druhého servisu.“

A systém?

„První polovina jara jsou mimokonferenční zápasy, druhá

polovina vnitrokonferenční. Cestování je občas peklo, do nějakých sedmi hodin cesty jezdíme, dál se lítá. A je to náročné, každý víkend tři zápasy. Někdy se naštěstí hrají dva nebo i tři zápasy na jednom místě, aby cestování nebylo tolik. Pátek, sobota, neděle. Každý zápas začíná třemi deby, za dvě výhry je bod. Potom šest singlů, za každý bod. Takže se hraje o sedm bodů. Skončili jsme desátí v naší konferenci. Na žebříčku je 65 univerzit, ale mezi ně jsme se nedostali.“

Jaké jsou podmínky k tréninku a zázemí?

„Podmínky jsou téměř na profesionální úrovni, každopádně lepší než v českých klubech. Skoro každá univerzita má výborné trenéry, většinou bývalé hráče. U nás je naprosto fantastické zázemí pro fyziology, fitness a regeneraci, dokonce ohromná nemocnice. Je to i tím, že univerzita je velmi bohatá, má druhý nejvyšší rozpočet v Americe. Peníze získává od státu, na školném, od sponzorů a nejrůznějších dárců.“

Kterí sportovci tam mohou získat stipendium?

„Pýchou univerzity je basket, velmi dobrý je americký fotbal, ale je tam i golf, veslování, plavání, evropský fotbal a taky wrestling. Celkem 800 sportovců. Studentů je ale celkem čtyřicet tisíc. Z toho je asi jasně, že univerzita je de facto město s veškerým zázemím.“

Pokud vím, studují v Americe i vaši kamarádi ze Štvanice?

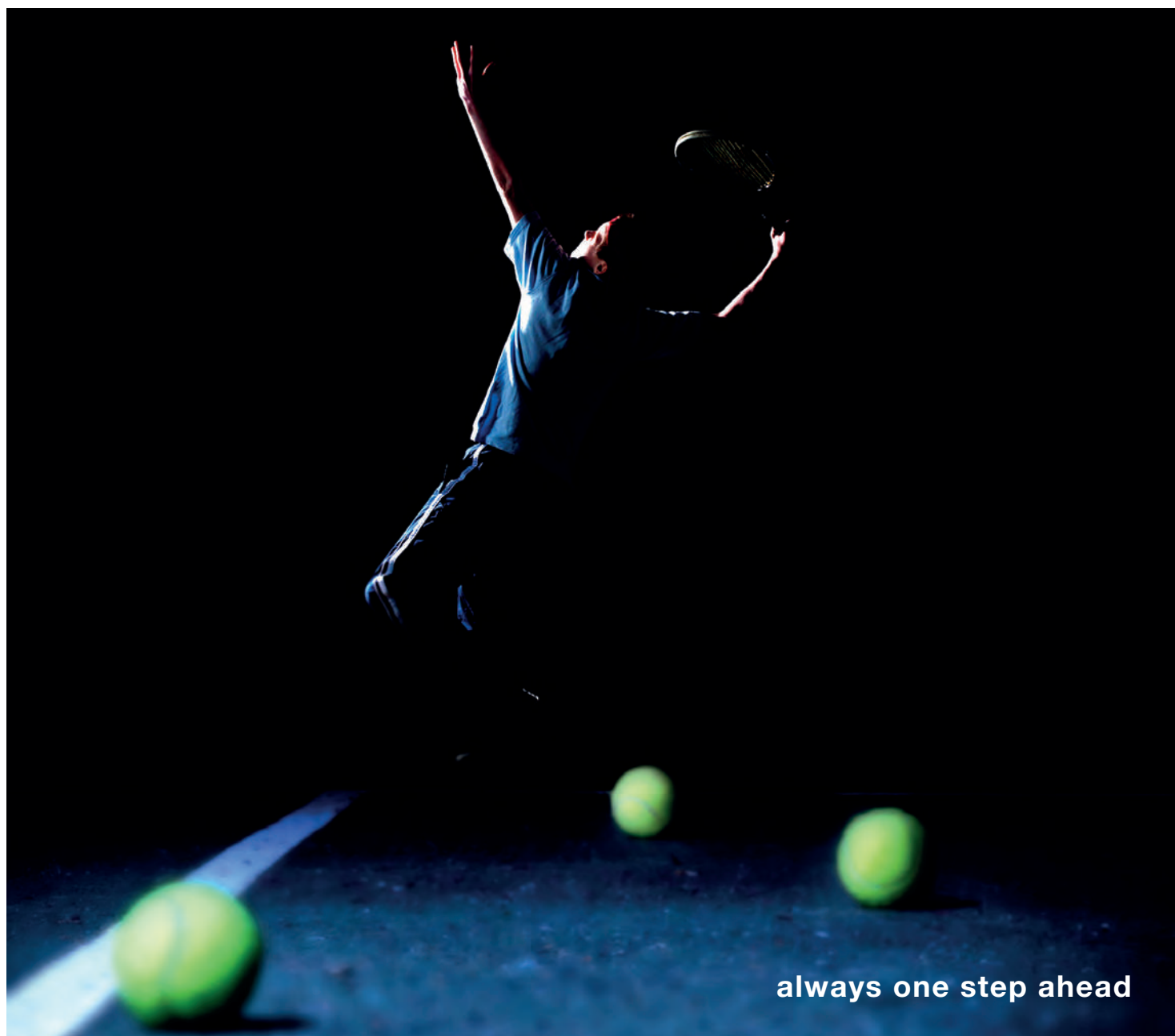
„Jakub Eisner je už dva roky na Illinois State University, Tomáš Hanzlík na Penn State University, v Memphisu byl Lukáš Vrnák, ale už se vrátil.“

Vy byste asi studium v Americe doporučil, že?

„Dobrou akademickou školu, kde je prioritou studium (protože taková bude automaticky dobrá a finančně silná) a kde tenis ke studiu pomůže stipendiem, bych určitě doporučil. Tenisovou, kde je vzdělání na druhém místě, ne. Většinou jde o menší školy, které nemají takové zázemí a jsou hodně zaměřené na sport. Myslím, že třeba pro Lukáše Vejvaru by bylo studium na univerzitě optimální řešení, stejně jako pro mě. Protože jsme kamarádi, vím, že to řeší a že je v kontaktu i s naší univerzitou.“

Vždy o jedno podání **napřed**

Už takřka devět let vybírá Kapsch pro Českou republiku mýtné od těžkých kamionů s hmotností nad 3,5 tuny. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1400 kilometrů se díky tomu dosud vybralo již 65 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99,6 procent. Prostředky z mýtného tak vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný elektronický mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za prvních sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, kterým se ročně jezdí inspirovat desítky zahraničních delegací.

always one step ahead

ŘÍKEJTE TOMU TŘEBA CHARISMA.

ADVANTAGE
CARS

+420 777 11 3003 milanvopicka@advantage-cars.cz www.advantage-cars.cz Freyova 95/10, 190 00 Praha 9